

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 36.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 28 Ἰουλίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 35

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ ὀλιμμένος γιὸς τοῦ μακαρίτη
σοφοῦ δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ τὸ ἴδιο
τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Νγκουγιέν.

Καὶ μέσα στὸ φέρετρο
δὲν βρισκόταν ὁ νεκρὸς
τοῦ σεβάσμιου σοφοῦ, ἀλ-
λὰ ἓνας ἄνθρωπος νέος
ἀκόμα κι' ὀλοζώντανος,
ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας.

Ὅλα τώρα γίνονταν
καθαρά, φωτίζονταν, ἀλ-
λὰ μὲ τί φρικτὸ φῶς! Ἡ
ἐπικήδεια πομπή; Ἕνα
ἔξυπνο στρατήγημα, μιά
μακάβρια κωμωδία, παιγ-
μένη ἀπ' τὸν Νγκουγιέν
γιὰ ν' ἀνεβάσῃ τὰ μέλη
τῆς συμμορίας του στὸ
πλοῖο χωρὶς νὰ τὸν πά-
ρῃ εἶδηση ὁ πλοίαρχος,
τὸ πλήρωμα κι' οἱ ἐπιβά-
τες.

Μιά ντουζίνα ληστές,
ὁ Τσοῦ κι' ὁ ἴδιος ὁ
Νγκουγιέν βρίσκονταν ἐ-
πάνω στὸν «Μονόκερω»
καὶ κανένας δὲν ὑποψια-
ζόταν τὴν πικρυσία τους!

— Λοιπὸν, ὅλα ἐν τά-
ξει; ρώτησε ὁ ἀρχιλή-
στής.

— Ἐν ἀπολύτῳ τάξει.

Ὁ καπετάνιος κοιμάται,
οἱ ναῦτες κοιμοῦνται, οἱ
ἐπιβάτες κοιμοῦνται.

— Κι' ὁ πιλότος;

— Αὐτὸς ἤπιε τὸ ναρκωτικὸ του
καὶ κοιμάται ἀκόμα. Μόνο ὁ νυκτο-
φρουρὸς εἶναι ξύπνιος.

— Ἐρεῖς ποῦ κάνει βάρδια;

— Ἐπάνω στὴ γέφυρα.

— Εἶναι πολλοὶ Φραντσέζοι ἐπά-
νω στὸ πλοῖο;

— Δυὸ μονάχα. Κοιμοῦνται τώρα.

— Στρατιῶτες;

— Κάτι λίγοι. Ἕνας καὶ καὶ
πέντ'—ἔξη στρατιωτάκια.

« — Τὸν ἄρπαξα μὲ τὰ δύο μου χέρια ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔσφιξα
ὅσο δυνατότερα μπορούσα. » (Σελ. 410, στ. α'.)

— Ποῦ κοιμοῦνται;

— Κοντὰ στ' ἀμπάρι.

— Ἀς ἀνεβαίνουμε, εἶπε ὁ Νγκου-
γιέν.

Βγήκαν στὸ κατάστρωμα καὶ προ-
χώρησαν στὴν πλώρη. Οἱ σύνενοχοί
τους δὲν κουνήθηκαν καθόλου. Οἱ
νεοφερμένοι ἤρθαν καὶ ζάρωσαν κι'

αὐτοὶ κοντὰ τους κι' ὁ Νγκουγιέν ἄρ-
χισε νὰ λέῃ μὲ σιγανή, φωνή:

— Ὅλα πάνε λαμπρά. Ἐσὺ, Χόαγκ
νὰ μᾶς ξεμπερδέψῃς τὸ νυκτοφρουρὸ.
Ὁ Τόγκ, ὁ Νάκ κι' ὁ Κουάγκ θ' ἀ-
ναλάβουν τους Φραντσέζους. Ὁ Φοῦκ
κι' ὁ Τσιέν θὰ ξεπαστρέψουν τὸν κα-
πετάνιο. Ὁ Τσοῦ θὰ μείνῃ μαζί μου
Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ἀκολου-
θήστε με.

Οἱ ληστές ἀθόρυβοι
κι' ἀθέατοι σκορπίστηκαν
πρὸς διάφορες διευθύν-
σεις ἔρποντας σὰν φίδια.

Ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ
τοὺς ἄνδρες ποῦ εἶχε κρα-
τήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του
ὁ Νγκουγιέν κατέβηκε
κάτω στὶς μηχανές.

Ὁ μηχανικὸς κι' οἱ
δυὸ βοηθοὶ του, δυὸ Κι-
νέζοι, ροχάλιζαν ἑαπλω-
μένοι ἐπάνω σὲ ψάθες,
χωρὶς νὰ ἔχουν ἄλλο φω-
τισμὸ ἀπὸ τὴν ἀντανά-
κλαση τῆς φωτιᾶς τοῦ
καζανιοῦ.

Ὁ Νγκουγιέν εἰδείξε
τοὺς δυὸ θερμαστὲς. Μὲ
μεγάλῃ ἐπιδεξιότητά οἱ
σύντροφοί του τοὺς ἔρρι-
ξαν ἀπὸ μιὰ κουβέρτα
στὸ κεφάλι κι' ὕστερα
τοὺς ἔδεσαν χειροπόδα-
ρα, ἐνῶ ὁ Τσοῦ ξυπνοῦ-
σε τὸ μηχανικόν.

Ὁ μηχανικὸς ἄργησε
κάπως νὰ πάρῃ εἶδηση
τῆ τοῦ γινόταν. Ὑστερα
ἀναγνώρισε τὸν Ἀσπρο

Λύκο καὶ δὲν δοκίμασε οὔτε νὰ φω-
νᾶξῃ, οὔτε ν' ἀντισταθῇ.

— Σ' ἔχω στὰ χέρια μου, πρόφε-
ρε ὁ Νγκουγιέν, ἀργά. Θέλεις νὰ ἐ-
ξαγοράσῃς τὴ ζωὴ σου;

— Ἡ ζωὴ τοῦ Τσέν-Τσιγκ δὲν ἀ-
ξίζει καὶ πολλὰ πράγματα,

— Ἀξίζει τὴν ἀπολύτῃ ὑπακοή σου

— Πρόσταξε και θά σ' υπακούσω.
— Τώρα, περίμενε. Πρόσεχε τους, Τσού. Έλατε σεις οι άλλοι.

Μέσα στο διαμέρισμά τους οι στρατιώτες κοιμόντουσαν άμέριμνοι όταν οι πειρατές χύμηξαν άπάνω τους.

Αυτούς δέν είχαν κανένα λόγο να τους λυπηθούν. Τους έσφαξαν λοιπόν ως τόν τελευταίο προτού προφθάσουν καν οι δυστυχισμένοι ν' άμυνθούν.

Υστερα οι άθλιοι γύρισαν πάλι στο μηχανοστάσιο.

Πέρασαν ακόμα λίγα λεπτά. Υστερα γύρισε πίσω και ο Χόττς και κάθισε δίπλα στον άρχηγό του που δέν τόν ρώτησε τίποτε.

Τό μαχαίρι του που τό είχε περασμένο στην πλατεία του ζώνη ήταν καταματωμένο. Από πίσω του ήρθε και ο Τόγκ.

— Οι Φραντσέζοι είναι φημωμένοι και δεμένοι, είπε. Τους άφίσαμε στις κουκέτες τους μέσα στις καμπίνες τους. Ο Νάκ και ο Κουάγκ τους φυλάνε.

Ο Φούκ ήρθε τελευταίος.

— Ο Μαρσεγιέζος μάς άφισε χρόνους, είπε. Τί διαβολάνθρωπος! Είδαμε και πάθαμε ώσπου να τόν καταφέρουμε. Κοιμόταν με δυο μαχαίρια και δυο περιστροφά. Του πήρα τά περιστροφά, αλλά κοιμόταν μόνο με τό ένα μάτι. Πήδησε από τό κρεβάτι του και χύμηξε άπάνω μας ξεφρενιασμένος. Επέσαμε όλοι χάρω ανάκατα. Ο Τσιέν από κάτω, εγώ από πάνω κι' ανάμεσά μας ο καπετάνιος. Δέν ήθελα να μεταχειρισθώ πιστόλι για να μ'ήν άκουστώ. Τόν άρπαξα με τά δυο μου χέρια άπ' τό λαιμό και τόν έσφιξα όσο πιό δυνατά μπορούσα. Στο τέλος τά παράδωσε, αλλά είχε κιόλας χώσει όλο τό μαχαίρι του στην καρδιά του Τσιέν.

Ακούγοντας αυτά ο μηχανικός έγινε πελιδνός.

Ο Νγκουγιέν ψυχραιμότατος έδγαλε την πίπα του, την έτοιμάσε και άρχισε να καπνίζει.

— Λοιπόν, Τιέν-Τσίγκ, είπε κοιτάζοντας τόν μηχανικό, τώρα άλλαξες καπετάνιο. Ήρθε ή στιγμή να μου δείξης πώς είσαι πιστός υπηρέτης. Δύσε τους βοηθούς του, Τσού! Τους αναλαμβάνε: ο ίδιος ύπ' εϋθύνην του, δέν είναι έτσι, Τιέν-Τσίγκ;

— Μάλιστα, άρχηγέ.

— Θ' ανάψης πάλι τίς φωτιές και θά βάλης άτμό. Σε λίγο ξεκινούμε.

— Μάλιστα, άρχηγέ.

Ο Νγκουγιέν έφυγε από τό μηχανοστάσιο. Δέν φοβόταν πια ν' άφίση τόν μηχανικό και τούς θεμαστές μοναχούς τους. Ήξερε πώς δέν θά τολμούσαν να τόν παρακούσουν.

Οι καμαρώτοι δέν είχαν καθόλου φανεί. Όσο για τούς επιβάτες, αυτοί δέν είχαν πάρει ακόμη είδηση για τίποτες μα κι' αν ακόμη είχαν ύποψιασθεί, δίχως άλλο ο Νγκουγιέν δέν θά έδίσταζε να τούς περάσει όλους εν στόματι μαχαίρας.

Δρασκελίσσε τά κορμιά τους που ήταν καταλωμένα δω κι' εκεί άπάνω στο κατάστρωμα και μαζί με τόν Τόγκ κατέθηκε στην καμπίνα του πιλότου.

Ο Τόγκ αυτός ήταν, σαν να πούμε ο γιατρός της συμμορίας.

Γνώριζε όλα τά βότανα, όλα τά μουσικά των παλιών Κινέζων γιατρών, που κατέχουν την τέχνη να βγάλουν από τά διάφορα φυτά τά πιό φοβερά δηλητήρια, τά πιό βαρεία όπνωτικά, όλα σε μορφή λεπτοτάτης σκόνης ή ύγρων χωρίς χρώμα και χωρίς όσμη.

Αυτός είχε έτοιμάσει τό ναρκωτικό που έρριξε ο Τσού στο τσάι του πιλότου. Και πάλι για να τόν ξυπνήσει δέν χρειάστηκε παρά δυο-τρεις σταγόνες από ένα δυνατό έλιξήριο.

— Καλημέρα, Κουάν-Τιέ, είπε ο Νγκουγιέν. Με θυμάσαι;

— Άρχηγέ, τραύλισε έκπληκτος ο Κινέζος.

— Από τώρα έμένα έχεις να υπακούης έδω μέσα. Εμπρός, σήκω. Τόν χόρτασε τόν ύπνο και σε χρειάζομαι.

Υστερα από δέκα λεπτά τό βαποράκι, αντί να εξακολουθήσει τόν δρόμο του προς τό Τιέν-Κουάγκ, έκανε μεταβολή και ξανακατέβαινε τόν ποταμό χωρίς να δίνει προσοχή στα ρεύματα, στους ύφάλους και στο σκοτάδι. Δυό ώρες άργότερα είχε φθάσει πάλι στη συμβολή του ποταμού με τόν Σόγκ-Κέυ.

Στό Πού-Ντοάν κανείς δέν έδαζε με τό νού του ότι ο «Μονόκερος» ή' άλλαζε τόσο ξαφνικά τό δρομολόγιό του και όλος ο κόσμος κοιμόταν ή-συχος στα κρεβάτιά τους.

Όστόσο ο Νγκουγιέν φαινόταν, πώς ήθελε να πάρη κι' άλλους επιβάτες στο πλοίο. Στεκόταν σκυμμένος πάνω από την κουπαστή και με τό μάτι προσπαθούσε να τρυπήσει τά σκοτάδια και τότε έδαζε τόν πιλότο να τραδήξει έλαφρά την σφυρίχτρα και να βγάλη ένα σιγανό και συνθηματικό σφύριγμα.

Στό τέλος στα σφυρίγματα του «Μονόκερου» αποκρίθηκε ένα άλλο σύνθημα. Από την προκυμάλια του Πού Ντουάγκ μία ρουκέτα έσχισε τά σκοτάδια ανεβαίνοντας ως τό ζεφύ. Υστερα από την έκτυφλωτική

αυτή λάμψη τά σκοτάδια έγιναν ακόμα πυκνότερα, μα έντωμεταξύ ο άρχηγός της συμμορίας πρόφτασε να ξεχωρίση μία ομάδα ανθρώπων που ήταν μαζεμμένοι στην αποβάθρα.

— Πλεύρισε! πρόσταξε ο Νγκουγιέν.

Η μανούδρα έγινε με τέχνη και γρηγοράδα.

— Τριέν Κόατ! φώναξε ο Νγκουγιέν.

— Παρών, άρχηγέ!

Κι' ο Σημαδεμένος επιδιόσθηκε μαζί με τή συνοδεία του, την Σιμόνη, την Τι Σάυ και τόν Μό.

Τή στιγμή εκείνη οι Ιθαγενείς έπιβάτες που όλη αυτή ή φασαρία είχε ξυπνήσει, κατάλαβαν πια τόν λόγο της παράξενης εκείνης επιστροφής. (Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΝΑΣΤΡΑΝΤΙΝ-ΧΟΤΖΑ

Άνοιχτό παράθυρο

Στην Ανατολή κάνει βαρύ χειμώνα. Μία χειμωνιάτικη μέρα ο Ναστραντίν-χότζας άνοιξε τό παράθυρο της κάμαρής του και καθόταν αντίκρυ στο κρύο, σεργανίζοντας τόν έρημο χιονισμένο δρόμο του χωριού του.

Σε λίγο περάσανε δυό χωριανοί από κάτω, τόν είδανε μ' άπορία και τούπανε:

— Δέν κλείς, εύλογημένε, τό παράθυρό σου; Πώς τόχεις άνοιχτό με τέτοιο κρύο;

Και ο χότζας:

— Και σεις, που περπατάτε στο δρόμο, με παράθυρο κλεισμένο περπατάτε;

Τό μελάνι στο κόσκινο

Κάποτε ο Ναστραντίν-χότζας πήρε να γράψη ένα γράμμα. Κάθισε λοιπόν στο μιντέρι του σταυροπόδι και για νάναι τό μελανοδοχείο του λιγάκι πιό ψηλά κι' έτσι να μ'ή σκόβη πολύ, όταν θά βουτούσε τό καλέμι του στο μελάνι, πήρε πλάι του τό κόσκινο και τ'έβαλε άνάποδα στο μιντέρι και πάνω του έδαλε τό μελανοδοχείο.

Γράφοντας όμως άφαιρέθηκε και, κίνοντας να βουτήξει, τά αναποδογύρισε. Τό μελάνι χύθηκε, έννοείται.

Τότε ή γυναίκα του χότζα έδαλε τίς φωνές, πώς της λέρωσε τά σκεπάσματα του μιντεριού.

— Μη φωνάζεις, άδερφή μου, είπε ο χότζας με άπάθεια· εγώ δέν έχωσα τό καλαμάρι πάνω στο μιντέρι, τόχουσα πάνω στο κόσκινο.

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

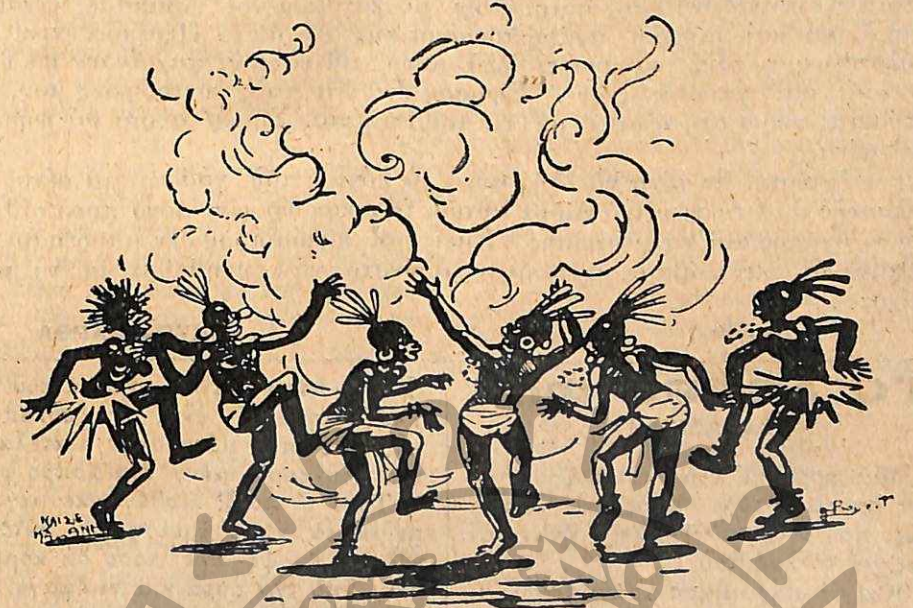
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'.— Άνθρωποφάγοι!

Οι Άραπάδες είχαν γίνει άφαντοι. Πού να πήγαν; Δέν θά ξαναγύριζαν; Θάφιναν τούς «ναναγούς» της σχεδίας μονάχους, να τρώνε φρούτα από τά δέντρα, να πίνουν νερό άπ' τό ποταμάκι και να ζούν;

Ο Μπέμπης σακαφάλωσε σ' ένα δέντρο για να ιδή. Κι' από κει ψηλά, σε κάποια απόσταση, είδε κι' άλλες καλύβες, που αποτελούσαν σαν ένα μικρό χωριό. Τότε κατάλαβε. Εκεί θά πήγαν οι δυό Άραπάδες, όπου θάταν κι' άλλοι πολλοί. Κι' αυτή ή καλύβα, απέξω άπ' τά χωριό τους, όπου έβαλαν τό Μπέμπη, θάταν ο ξενώνας, θά την είχαν δηλαδή για τούς ξένους που ναναγούσαν στην άκρογιαλιά τους. Για φαντάσου τί καλοί και φιλόξενοι άνθρωποι! Κοίμα νάναι μαύροι και να μ'ήν ξερουν ελληνικά!...

Τό βράδυ οι Άραπάδες ξαναπήγαν. Ήταν κι' άλλοι μαζί τους, κι' άντρες και γυναίκες και παιδιά. Όλοι έδειχναν μεγάλη χαρά βλέποντας τό Μπέμπη, τόν χάιδευαν, τόν κανάκευαν, τόν στόλιζαν, και τού γέμισαν την καλύβα φρούτα, χόρτα, μισοψημένα κρέατα, σιρόπια κι' ένα σωρό

Τό σπίτι του Θεού

Κάποιος ζητιάνος, γυρνώντας από χωριό σε χωριό, νυχτώθηκε στην πατρίδα του Νασραντίν-χότζα. Σαν προχώρησε ή νύχτα και νύσταξε, χτύπησε τη θύρα του σπιτιού που βρέθηκε μπροστά του. Έτυχε νάναι τού Νασραντίν-χότζα.

— Ποιός είναι; ρωτά από τό παρθύρι ο χότζας.

— Ένας φτωχός γιός του Θεού ζητά φιλοξενία, τού αποκρίνεται ο ζητιάνος.

Τού χότζα τού φάνηκε ύποπτος κι' αθάδης. Άνοίγει λοιπόν την πόρτα, κρατώντας έν' άναμμένο φανάρι και τού λέει:

— Έλα μαζί μου!

Έκείνος τόν άκολούθησε. Σε λίγο φτάσανε στο τζαμί.

— Να τό σπίτι του πατέρα σου, τού λέει ο χότζας. Καλή νύχτα.

Και φεύγει. Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

λιχουδιές. Και τού πουλιού τό γάλα που λένε... Ο Μπέμπης πήγε να σκάση άπ' τό πολύ φαί. Κοιμήθηκε όμως καλά, χώνεψε και τό πρωτό ξύπνησε πάλι πεινασμένος. Έφαγε τότε και τά ρέστα, οι Άραπάδες ύστερα τού έφεραν άλλα, κι' ή ώραία αυτή ζωή εξακολουθήσε.

Γρήγορα ο Μπέμπης άρχισε να παχαίνει. Γινόταν ένας σωστός μπουλοῦκος με κάτι μπράτσα και κάτι μπουτία σαν τού παλαιστή. Μα και τό μούτρο του στρογγύλευε, και γελοῦσε όταν τ'έβλεπε καμιά φορά στον καθρέφτη—δηλαδή στο νερό του ποταμιού. «Τί καλά που με τρέφουν οι καϊμένοι! Έλεγε· δέν θά μ'ή γνωρίσουν οι δικοί μου, αν γυρίσω καμιά φορά στην Έλλάδα!...»

Αλήθεια, γι' αυτό είχε τώρα λίγες ελπίδες. Όσες φορές προσπαθούσε να κάμει τούς Άραπάδες να καταλάβουν πως επιθυμούσε να φύγη, εκείνοι γελοῦσαν και τόν χάιδευαν—που θά π'ή πώς δέν καταλάβαιναν γού. Και μια μέρα, που τραβήξε έναν άπ' τό χέρι για να τόν πάη στην άκρογιαλιά, να τού δείξη τη θάλασσα και να τού γνήψη πώς ήθελε να ταξιδέψη, εκείνος τόν γύρισε πίσω με τρόπο και με νοήματα σά να τού έλεγε: «Α, μπά, μπά! Είναι κακό αυτό!... Μ'ήν πλησιάσης ποτέ τη θάλασσα! Μπορεί να... πνιγής!»

Μιάν άλλη μέρα, ο Μπέμπης άκουσε άξαφνα τούμπανα, τραγούδια και χαρούμενες φωνές. Σακαφάλωσε στο δέντρο του κι' είδε μακριά τούς Άραπάδες να χορεύουν γύρω σε μια μεγάλη φωτιά όπου ψηνόταν κάποιο ζώο. Μα τί ζώο ήταν δέν μπορούσε να διακρίνη. Σά μαϊμού έμοιαζε, μια

μεγάλη μαϊμού. Μά γιατί οι 'Αραπάδες έκαναν σάν τρελλοί απ' τη χαρά τους; Ήταν σπουδαίο πράγμα να ψήσουν και να φάνε μιὰ μαϊμού; Αυτό του Μπέμπη του φάνηκε λιγάκι παράξενο. Μήν είχαν καμμιὰ γιορτή; μήν είχαν λάβει καμμιὰ καλή είδηση; . .

— Έ, δέν θάρογοῦσε νά μάθῃ, νά ἐξηγήσῃ κι' αὐτὸ τὸ παράξενο.

Στὴν ἀκρογιαλιά δέν τὸν ἀφιναν νά κατεβαίνει. Κάθε φορὰ πού πηγαινε πρὸς τὴ θάλασσα, πάντα βρισκόταν ἕνας 'Αράπης πού τὸν ἐπιανε καὶ τὸν γύριζε πίσω, γιὰ νά . . . μὴν πνιγῇ. Στὸ δάσος ὅμως ἦταν ἐλεύθερος νά τριγυρίσῃ. Κι' ἕνα πρωί, καθὼς τριγύριζε μὲ τὸν 'Αζόρο, εἶδε μιὰν ἄλλη ἀχνορένια καλύβα, σάν τὴ δική του, μακριὰ κι' αὐτὴν ἀπ' τὸ χωριό. «Ξενώνας θὰ εἶναι, συλλογίστηκε. Μήν εἶναι μέσα κανέννας ναυαγός; Γιά φαντάσου νάβρισκα κανέναν 'Ελληνα! Θὰ μὲ βοηθοῦσε νά φύγω, θὰ φεύγαμε μαζί. . .

Πλησίασε, μπῆκε στὴν καλύβα, δέν ἦταν κανείς. Μόνο ἄχυρα, κουρέλια καὶ φλοῦδες ξερόες. 'Ο ναυαγός πού φιλοξένησαν ἐκεῖ, θὰ εἶχε φύγει. Τί κοίμα! . . . Κι' ὁ Μπέμπης ἔκαμε νά βγῇ. Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ μάτι του ἔπρεπε σ' ἕνα χαρτί, καρφωμένο στὸν ἀχνοτόιχο, ὅπου πλησιάζοντας, διάβασε τὰκόλουθα, γραμμένα βιαστικά μὲ μολύβι:

«Εἶμαι ὁ Πέτρος Πετροῦς ἀπὸ τὸ Γαλαξείδι. Τὸ καρὰβί μου βούλιαξε ἐδῶ ἀπέξω, κι' ἐγὼ μ' ἄλλους τρεῖς δυστυχισμένους συντρόφους μου βγήκαμε κολυμπώντας σ' αὐτὴ τὴν ἀκρογιαλιά. Δυστυχία μας! πέσαμε στὰ χέρια Καννιβάλων! Naί, αὐτοὶ ἐδῶ οἱ καταραμένοι 'Αραπαῖδες εἶναι οἱ πιὸ ἀγριοὶ καὶ πονηροὶ ἀνθρωποφάγοι τῆς 'Αφρικῆς. Περιποιοῦνται καὶ καλοτρέφουν τοὺς ναυαγούς, ἀλλὰ μόνο γιὰ νά τοὺς παχαίνουν σὰ θρεφτάρια καὶ νά τοὺς τρῶνε. 'Εψησαν ἕνα-ἕνα τοὺς συντρόφους μου, χορεύοντας γύρω στὴ φωτιά μὲ τὰ τουμπέλεκια. Σήμερα' αὐριο θὰ ψήσουν καὶ μένα.

«Ναυαγέ, ἂν τύχῃ νά ἰδῇς αὐτὰ τὰ λόγια πού γράφω γιὰ σένα, μὴ γελαστῇς ἀπὸ τὰ ψεύτικα χάρδια αὐτῶν τῶν κακούργων, μόνο προσπάθησε νά τὸ σκάσης καὶ νά γλυτώσης. 'Εμεῖς οἱ κακόμοιροι δέν μπορέσαμε. . . 'Όταν τὸ καταλάβουμε, μᾶς ἦταν ἀδύνατο νά κουνηθοῦμε ἀπ' τὸ πολὺ πάχος. . .»

('Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΦΙΔΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας βασιλιάς τόσο σοφός καὶ γνωστός, πού ἔ,τι κι' ἂν ἔλεγε ἦταν νόμος γιὰ τὸ λαό του.

Καὶ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα πού γινότανε στὴ χώρα του, ὁ βασιλιάς τὸ μάθαινε χωρὶς κανεὶς νά ξέρῃ πῶς κι' ἔτσι δέν τοῦμενε κρυφὴ καμμιὰ κακὴ πράξη.

Ὅσοτὸς ὁ βασιλιάς αὐτὸς εἶχε μιὰ παράξενη συνήθεια. Κάθε μεσημέρι ἔταν τελείωνε τὸ φαγητό του κι' ἔφευγαν ὅλοι ἀπ' τὴν τραπεζάρια κι' ἡ βασιλίσσα, καὶ τὰ βασιλόπουλα κι' οἱ παλατιανοί, χτυποῦσε παλαμᾶκια καὶ τότε παρουσιάζονταν ἕνας πιστὸς ὑπηρέτης καὶ τοῦ ἀκουμποῦσε ἐπάνω στὸ τραπέζι του μιὰ πιατέλα σκεπαμένη. Μὰ οὔτε ὁ ὑπηρέτης οὔτε κανέννας ἄλλος ἤξερε τί εἶχε μέσα αὐτὴ ἢ πιατέλα, γιὰτὶ ποτὲ ὁ βασιλιάς δέν τὴν ξεσκέπαζε μπροστὰ σὲ ἄλλον ἀνθρώπο.

Αὐτὸ κράτησε κάμποσον καιρὸ. 'Όπου μιὰ μέρα ὁ ὑπηρέτης ἔνοιωσε μεγάλη περιέργεια νά ἰδῇ τί μοναδικὸ φαί εἶχε αὐτὴ ἢ πιατέλα, καὶ σάν τὴν σήκωσε ἀπὸ τὸ βασιλικὸ τραπέ-

ζι τὴν πῆγε στὴν κάμαρά του καὶ κλειδώθηκε. Κι' ἐκεῖ τὴν ξεσκέπασε καὶ εἶδε πῶς μέσα στὴν πιατέλα ἦταν κουλουριασμένο ἕνα ἄσπρο φίδι.

Τότε τὸ παιδί αἰσθάνθηκε μεγάλο πειρασμὸ νά δοκιμάσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ φίδι κι' ἔκοψε ἕνα τόσο δὲ κομματάκι ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ τὸ ἔφαγε. Μὰ δέν εἶχε προφτάσει νά τὸ καταπιῇ κι' ἄκουσε κάτι παράξενες φωνήτσες ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τρόμαξε, γιὰτὶ φαντάστηκε μήπως τὸν εἶχε ἰδεῖ κανεὶς κι' ἔσκυψε ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ νά ἰδῇ ποιὸς εἶναι. Μὰ δέν εἶδε παρὰ δυὸ σπουργιτάκια πού κουδέντιαζαν μεταξύ τους καὶ ἔλεγε τὸ ἕνα στ' ἄλλο τί εἶχαν ἰδεῖ ἐκεῖ πού πετοῦσαν. Καὶ τότε τὸ παιδί κατάλαβε πῶς τὸ κομματάκι τοῦ φιδιοῦ πού εἶχε φάει τὸν εἶχε κάνει ἄξιο νά καταλαβαίνει τὴ λαλιά τῶν ζώων καὶ τῶν πουλιῶν.

Ἐτοχε λοιπὸν τὴν ἰδια ἐκείνη ἡμέρα νά χάσῃ ἢ βασιλίσσα τὸ πιὸ ἀκριβὸς τῆς δαχτυλίδι καὶ νά μὴν τὸ βρῇ σκεπασμένο. Τῆς μπῆκε λοιπὸν ὑποψία πῶς ὁ κλέφτης τοῦ δαχτυλιδιοῦ ἦταν ὁ ὑπηρέτης, γιὰτὶ αὐτὸς μονάχα εἶχε τὴν ἀδεια νά μπαίνει σ' ὅλες τὶς κάμαρες τοῦ παλατιοῦ. Τὸν φώναξε λοιπὸν ὁ βασιλιάς καὶ

τοῦ εἶπε νά κοιτάξῃ ἀμέσως νά βρῇ τὸ δαχτυλίδι, γιὰτὶ μονάχα αὐτὸς μποροῦσε νά ξέρῃ ποιὸς εἶναι ὁ κλέφτης, κι' ἂν δέν τὸν ἔβρισκε θὰ τοῦ ἔκοβαν τὸ κεφάλι.

Ὁ καίμενος ὁ ὑπηρέτης πῆγε νά πεθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του καὶ γιὰ νά πάρῃ λίγο ἄερα κατέθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ καὶ κάθισε συλλογισμένος σ' ἕνα πεζουλάκι. Ἐκεῖ κοντὰ κυλοῦσε ἕνα μικρὸ νεράκι καὶ στὰ νερά του κολυμποῦσαν δυὸ πάπιες. Καθάρριζαν τὰ πούπουλά τους μὲ τὶς μύτες τους καὶ σιγοκουδέντιαζαν μεταξύ τους.

Τὸ παιδί τέντωσε τ' αὐτιά του καὶ τότε τὶς ἄκουσε πού συζητοῦσαν πόσα σχολήκια ἔφαγε ἢ μιὰ καὶ πόσα ἢ ἄλλη.

Ἐξαφνα λέει ἢ μιὰ στὴν ἄλλη παραπονετικά.

— Καίμενη δέν ξέρω τί ἔχω ἀλλὰ τὸ νιώθω πολὺ βαρὺ τὸ στομάχι μου. Λές νά εἶναι ἀπὸ τὴ βία πού κατάπιε ἐκεῖνο τὸ δαχτυλίδι πού εἶχε πέσει ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς βασιλίσσας. Δίχως ἄλλο αὐτὸ θὰ εἶναι πού μὲ βαραίνει τόσο!

Σάν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ὑπηρέτης δέν χάνει καιρὸ μόνο ἀρπάζει τὴν πάπια ἀπὸ τὸ λαϊμὸ καὶ τὴν πηγαίνει στὸ μάγειρα τοῦ παλατιοῦ.

— Σφάξε τὴν, τοῦ λέει καὶ μαγειρέψέ τὴν γιὰ τὸ βράδυ, γιὰτὶ εἶναι στὴν ὥρα τῆς γιὰ φάγωμα.

— Καλὰ λές, ἀποκρίνεται ὁ μάγειρας. Κι' ἐγὼ εἶναι τόσος καιρὸς τώρα πού τὴν ἔχω στὸ μάτι.

Πῆρε λοιπὸν τὴν πάπια καὶ τὴν ἔσφαξε. Μὰ καθὼς τῆς ἀνοίξε τὴν κοιλιά γιὰ νά τὴν καθάρισῃ, βρῆκε μέσα στὸ στομάχι τῆς τὸ δαχτυλίδι τῆς βασιλίσσας.

Μόλις τὸ εἶδε ὁ ὑπηρέτης χάρηκε πολὺ καὶ τὸ πῆρε στὸ χέρι του καὶ τὸ πῆγε στὸν βασιλιά.

— Ὅριστε, πολυχρονομένη μου, εἶπε, τὸ δαχτυλίδι τῆς κυρὰ-βασιλίσσας. Βρέθηκε μέσα στὴν κοιλιά τῆς πάπιας.

Ὁ βασιλιάς ντράπηκε πού εἶχε υποψιαστὲι ἄδικα τὸν καλὸ του ὑπηρέτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Ζήτησέ μου ἔ,τι θέλεις καὶ θὰ σοῦ τὸ κάνω, γιὰτὶ μ' ἔβγαλες ἀπὸ μεγάλη στενοχώρια. Καὶ τὴν πιὸ μεγάλη θέση στὸ παλάτι νά μοῦ γυρέψῃς θὰ στὴν δώσω.

— Εὐχαριστῶ, βασιλιά μου, εἶπε ὁ ὑπηρέτης, μὰ δέν θέλω οὔτε δόξες οὔτε τιμές. Δέν σοῦ γυρεύω παρὰ μονάχα ἕνα καλὸ ἄλογο κι' ἕνα σακούλι φλουριά γιὰτὶ θέλω νά βγῶ νά ἰδῶ τὸν κόσμο.

Εὐθὺς ὁ βασιλιάς πρόσταξε νά τοῦ

δώσουν ἔ,τι γύρευε κι' ὁ ὑπηρέτης καθαλίκεψε τ' ἄλογό του καὶ ξεκίνησε νά γυρίσῃ τὸν κόσμο.

Ἀφοῦ περπάτησε κάμποσες μέρες ἔφθασε σὲ μιὰ μεγάλη λίμνη. Καὶ στὴν ἄκρῃ τῆς λίμνης εἶχαν μπλέξει τρία ψαράκια μέσα στὰ καλάμια καὶ σπαρταροῦσαν τὰ καίμενα γιὰτὶ τὰ νερά ἦταν πολὺ ρηχὰ καὶ κόντευαν νά σκάσουν. Ἐκλαιγαν λοιπὸν καὶ ζητοῦσαν βοήθεια καὶ τὸ παιδί ἐπειδὴ γινώριζε τὴ γλῶσσα τους κατὰλαβε τί γύρευαν, κατέθηκε λοιπὸν ἀπ' τ' ἄλογό του ἔπιασε τὰ ψαράκια καὶ τάρριξε πάλι στὰ βαθειά. Τὰ ψάρια ἔδωσαν μιὰ μακρὰ βουτιά κι' ὕστερα τὸ πιὸ μεγάλο ἔβγαλε τὸ κεφάλι τοῦ ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τοῦ φώναξε!

— Τὸ καλὸ πού μᾶς ἔκανες ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ δέν θὰ πάχ χαμένο. Κάποτε θὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσουμε.

Τὸ παιδί καθαλίκεψε πάλι τ' ἄλογό του καὶ τράβηξε παρακάτω. Ἐκεῖ πού περνοῦσε ἀπ' ἕνα μονοπάτι στὸ δάσος ἄκουσε μιὰ παραπονετικὴ φωνὴ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του. Ἐσκούψε νά ἰδῇ τί εἶναι κι' ἀντίκρυσε ἕνα μεγάλο μερμήγκι πού ἔκλαιγε καὶ σκοτωνόταν.

— Ἀχ, ἔλεγε, πᾶνε τὰ κακόμοιρα τὰ μερμηγκάκια μου! Βγήκαν ξενοιαστα ἔξω καὶ δέν βλέπουν αὐτὸ τὸ ἀναίσθητο ἄλογο πού τὰ τσαλαπατάει μὲ τὰ πέταλά του.

Σάν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τὸ παιδί πού εἶχε ἀγαθὴ καρδιά, ἔστριψε τ' ἄλογό του σ' ἄλλο μονοπάτι γιὰ νά μὴν πατήσῃ τὰ μερμήγκια. Τότε ὁ βασιλιάς τῶν μερμηγκιῶν τοῦ φώναξε:

— Πάντα θὰ θυμᾶμαι αὐτὸ πού ἔκανες καὶ δέν θ' ἀργήσω νά στὸ ξεπληρώσω.

Τὸ παιδί τράβηξε τὸ δρόμο καὶ σάν κόντευε νά νυχτώσῃ ἔαπλωσε κάτω ἀπ' ἕνα δέντρο νά ξεκουραστῇ. Ἐκεῖ λοιπὸν πού ἦταν ξαπλωμένος, ἄκουσε μιὰ κορακομάνα κι' ἕναν κορακοπατέρα πού στέκονταν ἔξω ἀπ' τὴ φωλιά τους καὶ μιλοῦσαν στὰ παιδιά τους καὶ τοὺς ἔλεγαν:

— Καιρὸς νά τοῦ δίνετε ἀπ' ἐδῶ. Δέν μποροῦμε πιά νά σᾶς ταΐζουμε. Γιὰ τίποτα δέν εἴσατε ἄξια. Εἴσατε οἱ μεγαλύτεροι χαρμαφογάγηδες τοῦ κόσμου. Ἐμπρός, ἔξω! εἴσατε ἄρκετὰ μεγάλα γιὰ νὰ φροντίζετε πιά γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὰ δυὸ μεγάλα κοράκια ἔσπρωξαν τὰ μικρά καὶ τὰ πέταξαν ἔξω ἀπ' τὴ φωλιά. Τὰ καίμενα τὰ πουλάκια ἔπεσαν στὸ χῶμα τρομαγμένα. Φτεροκοποῦσαν κουνώντας τὶς μικρὲς τους φτερουγίτσες καὶ φώναζαν:

— Ἀχ, πῶς νά φροντίσουμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας τὰ καίμενα! Ἐμεῖς οὔτε νὰ πετάξουμε δέν μποροῦμε θὰ ψοφήσουμε ἀπὸ τὴν πείνα!

Τὸ πονόψυχο παιδί ἔνοιωσε μεγάλη λύπη γιὰ τὰ δυστυχισμένα μικρά. Ἐβγαλε τὸ μαχαίρι του, ἔσφαξε τ' ἄλογό του καὶ τῶσσε στὰ πεινασμένα πουλάκια νά φᾶνε. Αὐτὰ ἄρχισαν νά χοροπηδοῦν ἀπ' τὴ χαρὰ τους, πού βρῆκαν τόσο μπόλοικο φαί νά φᾶνε καὶ τοῦ εἶπαν:

— Τὸ καλὸ αὐτὸ πού μᾶς ἔκανες πάντα θὰ σοῦ τὸ χρωστάμε. Κάποτε θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα νά στὸ ξεπληρώσουμε.

Τὸ παιδί σηκώθηκε νά φύγῃ καὶ σάν δέν εἶχε πιά ἄλογο τράβηξε μὲ τὰ πόδια. Ἀφοῦ περπάτησε κάμποσο ἔφθασε σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία. Σάν μπῆκε μέσα εἶδε μεγάλη φασαρία στοὺς δρόμους κι' ἕνα σωρὸ κόσμο νά στέκεται καὶ νά κουδεντιάσῃ. Στάθηκε νά ἰδῇ τί τρέχει καὶ σὲ λίγο βλέπει ἕνα βασιλικὸ τελλάλη νά στέκεται στὴ μέση τῆς μεγάλης πλατείας καὶ νά λέγῃ.

— Ἀκούστε χωριανοὶ καὶ ξένοι! Ὁ πολυχρονομένος βασιλιάς μας θέλει νά παντρεύῃ τὴ θυγατέρα του, κι' ὁποῖος νομίζει πῶς εἶναι ἄξιος νά τὴν πάρῃ, νά παρουσιάσῃ στὸ παλάτι. Ὅποιος ὅμως δέν μπορεῖ νά τὰ βγάλῃ πέρα, νά τὸ ξέρῃ πῶς θὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του.

Παρουσιάστηκαν λοιπὸν ἕνα πληθὺς ἀρχοντοπούλα καὶ ρηγόπουλα στὸ παλάτι, μὰ κανένα δέν μπόρεσε νά κάνῃ ἔ,τι ζήτησε ὁ βασιλιάς κι' ὅλοι ἔχασαν τὴ ζωὴ τους. Στὸ τέλος παρουσιάστηκε καὶ τὸ δικό μας τὸ παλληκάρι καὶ σάν εἶδε τὴ βασιλοπούλα ξετρελλάθηκε τόσο πολὺ μὲ τὴν ὁμορφιά τῆς, πού εἶπε: «Ἡ θὰ τὴν πάρω ἢ θὰ χαθῶ».

Ὁ βασιλιάς μόλις τὸν εἶδε τοῦ εἶπε πῶς τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού τοῦ ζητοῦσε νά κάνῃ ἦταν νά μπῇ σ' ἕνα καρὰβι καὶ νά ξανοιχτῇ στὸ πέλαγος. Στὸ ταξίδι, τοῦ εἶπε, θὰ τοῦ παρουσιαζόταν ἡ εὐκαιρία νά δεῖξῃ ἂν ἦταν ἄξιος νά γίνῃ γαμπρός του.

Μπῆκε λοιπὸν τὸ παιδί στὸ καρὰβι καὶ μιὰ μέρα ἐκεῖ πού ταξίδευε βλέπει νά πέφτῃ στὰ πόδια του ἕνα δαχτυλίδι σάν νά τοῦ τῶχαν ρίξει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Τὸ μάζεψε εὐθὺς καὶ τὸ πῆγε στὸν βασιλιά.

Ὁ βασιλιάς τοῦ λέει:

— Πέταξε τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ στὴ θάλασσα καὶ πέσε ὕστερα καὶ σὺ μέσῃ γιὰ νά τὸ βρῇς. Νά ξέρῃς ὅμως πῶς κάθε φορὰ πού θ' ἀνεβαίνεις χωρὶς τὸ δαχτυλίδι ἐγὼ θὰ σὲ σπρώχνω πάλι μέσα ὥσπου ἢ νά μοῦ φέρῃς τὸ δαχτυλίδι ἢ νά πνιγῇς.

Ὅλοι δάκρυσαν σάν ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ βασιλιά, γιὰτὶ ἤξεραν πῶς τὸ κακόμοιρο τὸ παλληκάρι θὰ πήγαινε χαμένο. Ἐκεῖνος ὅμως δέν ἔχασε καιρὸ, πέταξε τὸ δαχτυλίδι στὴ θάλασσα καὶ ἀπὸ πίσω ἔπεσε κι' αὐτός. Σὲ κάμποση ὥρα βγήκε στὸν ἄφρὸ, ἀλλὰ χωρὶς τὸ δαχτυλίδι. Ἐκεῖ λοιπὸν πού συλλογιότανε πῶς ἦταν χαμένος, βλέπει μπροστὰ τους τρία ψαράκια, ἐκεῖνα πού εἶχε γλυτώσει μιὰ φορὰ, καὶ τὸ πιὸ μεγάλο βαστοῦσε στὸ στόμα του ἕνα μύδι. Τὸ πῆρε, τὸ ἀνοίξε, καὶ μέσα βρῆκε τὸ δαχτυλίδι τοῦ βασιλιά. Γεμάτος χαρὰ τὸ πῆγε στὸ βασιλιά μὲ τὴν ἰδέα πῶς θάπαρνε καὶ τὴ βασιλοπούλα.

Μὰ ἡ βασιλοπούλα ἦταν περήφανε καὶ τοῦ εἶπε πῶς γιὰ νά βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ἀγάπη πού τῆς εἶχε ἔπρεπε νά μπῇ ἄλλη μιὰ φορὰ σὲ δοκιμασία.

Κατέβηκε λοιπὸν μονάχη τῆς στὸ περιβόλι τοῦ παλατιοῦ καὶ σκόρπισε ἐπάνω στὸ γρασιδί δέκα σακκιά κεχρί κι' ὕστερα φώναξε τὸ παλληκάρι καὶ τοῦ εἶπε:

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΕΡΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Στὴ μνήμη τοῦ πεθαμένου ἀδερφοῦ

Ἐσθυσε σιγὰ κι' ἀργά,
Σὰ σκιὰ ἀραχνοῦφασμένη,
Ἄδεια ἢ κάμαρά του μένει
Κι' ὅλα γύρω εἶναι βουβά.

Ἐφυγε σιγὰ κι' ἀργά,
καὶ σὰ ἐρέβη, κούφια, κάτου,
Σὰ ν' ἀκούω τὰ βήματά του.
Οὔτε βλέπει, οὔτε μιλά.

Ἐσθυσε σιγὰ κι' ἀργά,
Σὰ νὰ κύλησε ἕνα δάκρυ
Ἀπὸ ἐνὸς ματιοῦ τὴν ἄκρη.
Σὰ μιὰ νότα στὴ νυχτιά. . .

Ἐφυγε σιγὰ κι' ἀργά
Καὶ ποτὲ δὲ θὰ γυρίσῃ.
Δὲ θὰ μᾶς ξαναμιλήσῃ,
Καὶ δὲ θὰ χαμογελά. . .

Ἐσθυσε σιγὰ κι' ἀργά. . .
— Δὲ ζῇ πιά, παρὰ σὰ θούλος —
Κι' ἀλυχτοῦσε κάποιος σκύλος
Μέσ' στὴ νύχτα, ἀπὸ μακριά. . .

Ἐφυγε σιγὰ κι' ἀργά
Καὶ σὰ ἐρέβη, κάτου, ἐχάθη.
Ποιός, ἐδῶ, ποτὲ θὰ μάθῃ
Σὲ ποιὸν κόσμο πιά τραβᾷ;

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Περίεργο πράγμα! εξακολούθησε να συλλογίζεται ο αρχαιολόγος. Έχω λοιπόν μπροστά μου κανένα ή μισό λογίο, καμμιά χρονομετρική στήλη, σαν εκείνες που συνήθιζαν οι αρχαίοι Ρωμαίοι; Μά πώς βρέθηκε σ' ένα έρημο νησί του ωκεανού; Άνεξήγητο!»

Κι' έπλυνε τον πάσσαλο, τον έξυγε, τον καθάριζε. . .

Νά κι' ο Χάνδος τή στιγμή που ο αρχαιολόγος καταγινόταν σ' αυτή την έργασία.

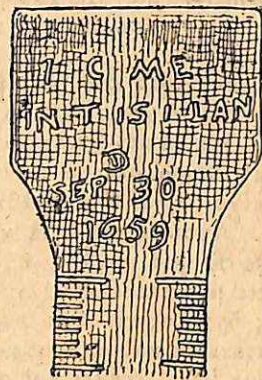
— Θέε μου, φώναξε, τί κάνετε εκεί; Θέλετε να σας βοηθήσω;

— Ναί, παιδί μου. . . Είν' ένα ξύλο που το βρήκαν οι έργατες σκάβοντας εκεί-κάτω στην παραλία. . . Κινεί πολύ το ενδιαφέρον μου. . . Βοήθησέ με να το γυρίσω κι' από τάλλο μέρος. . . Ά, μπράβο, έτσι! . . . Οι έργατες λένε πως είναι από παλιό ναυάγιο, εγώ όμως νομίζω πως είναι μάλλον αρχαίος πάσσαλος, στήλη.

— Έχετε δίκιο, είναι ολοφάνερο. Δεν βλέπετε που στή μιὰ άκρη είναι

στενό, μυτερό και την άλλη πιδ πλατύ και τετράγωνο; Αυτό σημαίνει πως ήταν μπηγμένο στη γη!

Είχαν γυρίσει τον πάσσαλο από άλλη πλευρά.

— Εύγε, είπε ο κ. Κλοακέν, άμέσως το παρατήρησε. . . Βοήθησέ με τώρα να καθάρισω αυτό το μέρος γύρω στα γράμματα και στον αριθμό.

Σε λίγο αποκαλύφθηκαν εκεί κοντά κι' άλλα γράμματα, κι' άλλοι αριθμοί. Τα γράμματα αυτά κι' οι αριθμοί αποτελούσαν βέβαια κάποια

έπιγραφή, που έπρεπε τώρα να τη διαβάσουν. Τι άλλο χρειαζόταν για να εξαφθί ολος ό ζήλος του κ. Κλοακέν και του μαθητή του;

Ύστερ' από ένα τέταρτο, είχαν καθάρσει έντελώς το επάνω μέρος της στήλης, και σε μιὰ πλευρά της αποκάλυψαν τα γράμματα και τα ψηφία, που βλέπετε στο διπλανό σχέδιο.

Μά τί έλεγε λοιπόν αυτή ή παράξενη έπιγραφή; Ο κ. Κλοακέν δυσκολεύθηκε πολύ να τα διαβάση. Και πρώτα-πρώτα σε τί γλώσσα ήταν γραμμένη;

Ίσπανικά; πορτογαλλικά; γαλλικά; Όχι. Οι τρεις αυτές γλώσσες έπρεπε να αποκλεισθούν. Η λέξη IN κι' ή λέξη SEP μετά τον αριθμό 30 —που εσήμαινε βέβαια September— δεν μπορούσαν ν' ανήκουν παρά ή στην λατινική, ή στην άγγλική. Ήταν ωστόσο φανερό πως στο μεταξύ έλειπαν γράμματα. Έπρεπε να τα μαντέψη κανένας. Κι' έδω ίσα-ίσα ήταν όλη ή δυσκολία.

Άλλά ο κ. Κλοακέν βάλθηκε να την υπερπηδήση, όπως τόσες άλλες τέτοιες στην επιστημονική του ζωή. Με μεγάλη προσοχή άντέγραψε την έπιγραφή στο σημειωματάρι του και κλείστηκε στην κάμαρά του. Είχε

βρεί επιτέλους μιὰ άσχολία και στο έρημονήσι. . .

ΙΗ'.

Τί έλεγε ή έπιγραφή

— Λοιπόν, θέε μου; τη διαβάσατε; τον ρώτησε τάλλο πρωί ο Χάνδος.

— Νομίζω πως μπορώ να πω ναί, αποκρίθηκε ο αρχαιολόγος. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Να πως τη συμπλήρωσα:

«I came in this island September 30th 1659». (Δηλαδή: «Έλθα σ' αυτή τη νήσο την 30ή Σεπτεμβρίου 1659»).

— Ά! ωραία!

— Ναί, δεν έλειπαν παρά μόνο τρία γράμματα: το Α του came, το Η του this και το S του island. Η συγκοπή Sep. αντί September είναι πολύ συνηθισμένη. Δεν χωρεί λοιπόν άμφιβολία. . .

Άξαφνα, ο Χάνδος που άκουγε κατάπληκτος, έκστατικός, τον έκοψε φωνάζοντας:

— Ωστε, θέε μου, αυτή ή έπιγραφή λέει άγγλικά, ήρθα σ' αυτό το νησί στις 30 Σεπτεμβρίου 1659;

— Νομίζω ναί. . . δηλαδή είμαι βέβαιος.

— Τότε λοιπόν. . . δεν χωρεί άμφιβολία. . . ξέρουμε ποιός έβαλε αυτή την έπιγραφή και που βρισκόμαστε!

— Ποιός, νομίζεις; . . Κάποιος ναυαγός άγγλος βέβαια. . .

— Όχι κάποιος, αλλά ένας πολύ γνωστός, πολύ ένδοξος άγγλος ναυαγός, θέε μου! Ο μεγάλος θαλασσοπόρος Ροβινσών Κρούσος, αυτός ο ίδιος! . .

«Το παιδί αυτό είναι τρελλό», είπε μέσα του ο κ. Κλοακέν.

Ο Χάνδος διάβασε αυτή τη σκέψη στα μάτια κι' είπε με τόνο:

— Όχι δέ λέω λόγια στον άέρα! Αυτός ο πάσσαλος, αυτή ή στήλη, βρέθηκε στην παραλία, στη μεσημβρινή άκτή ενός τριγωνικού νησιού που έχει μάκρος δεκαπέντε λεύγες κι' είναι άγνωστο ως σήμερα στους γεωγράφους. Στο νησί αυτό βρήκαμε και ίχνη κάποιου ευρωπαϊκού συνοικισμού. Δεν είναι αλήθεια;

Και λέγοντας αυτά, ο Χάνδος έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό παλιό βιβλίο, το φυλλομέτρησε βιαστικά, βρήκε τη σελίδα που ήθελε και την έβαλε μπροστά στα μάτια του κ. Κλοακέν.

Ήταν ο Ε' τόμος του «Ροβινσών Κρούσου», και στή σελίδα εκείνη ο αρχαιολόγος διάβασε τάκολουθα.

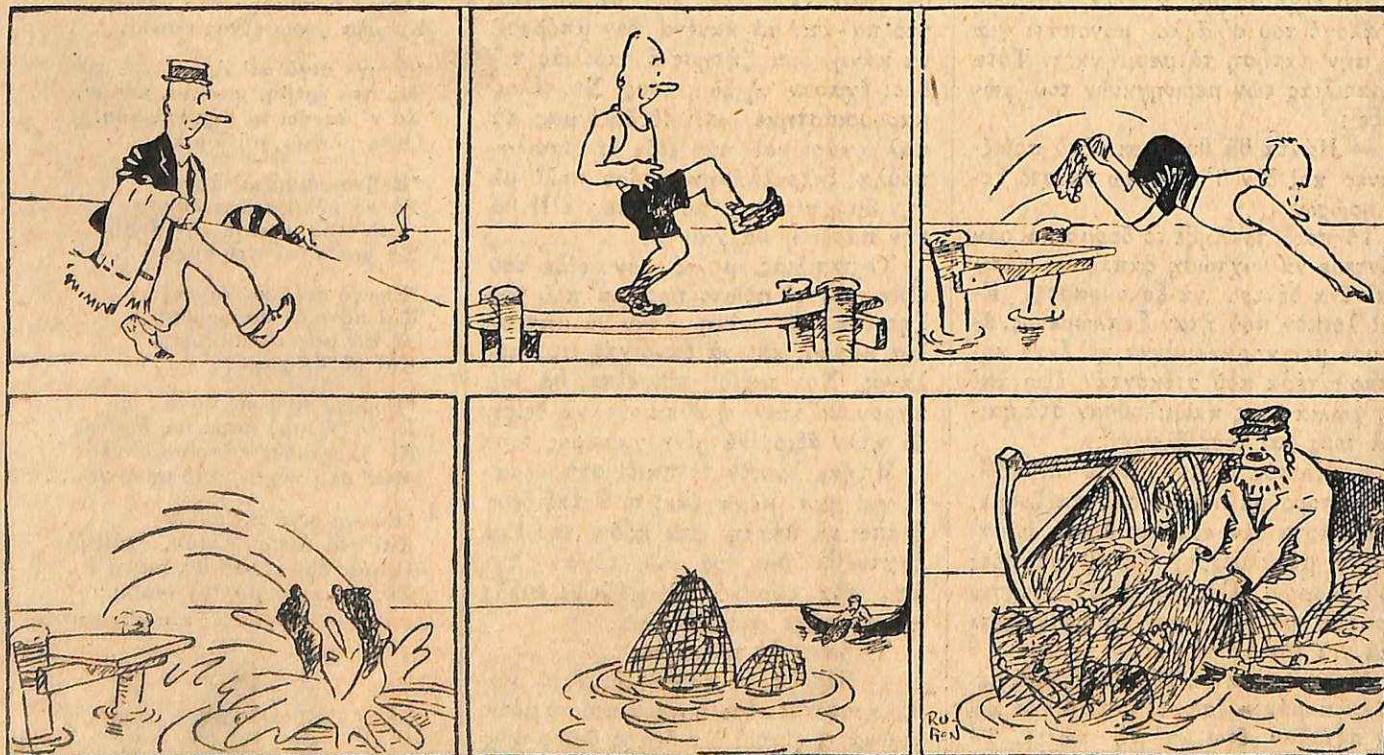
«Στην παραλία όπου αποβιβάστη-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Χρόνια πολλά για τα γενέθλιά σου, ξαδελφούλα!
— Ευχαριστώ, Μάκη, ευχαριστώ πολύ!

ΤΟ ΜΑΚΡΟΒΟΥΤΙ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

Ο Κύρ-Ηλίας που ξέρεi καλὸ κολύμπι, πέφτει στὴ θάλασσα μὲ μακροβούτι. Καθὼς βγαίνει ὅμως, παίρνει μαζί του καὶ τὰ . . . δίχτυα, πού εἶχε ρίξει ἀπ' τὴν ψαρόβαρτά του ὁ κύρ-Μαθιός. Τὸν βλέπετε φυλακισμένον μέσα; Τώρα ὁ κύρ-Μαθιός τὰ τραβᾷ. Τί θὰ πῇ ὅταν ἰδῇ τί ψάρι ἔπιασε;

*Ανεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

κα, ἔστησα ἓναν ψηλὸ τετράγωνο πάσσαλο μὲ τὴν έπιγραφή: «Έλθα σ' αυτή τη νήσο την 30ή Σεπτεμβρίου 1659. Στις πλευρές αυτού του πασσάλου ἔκανα καθεμέρα ἀπὸ μιὰ γραμμὴ· κάθε ἑπτὰ ἡμέρες, ἔκανα μιὰ γραμμὴ μεγαλύτερη· και κάθε πρωτομηνιά, ἔκανα μιὰ μεγάλη πέρα-πέρα. Έτσι κρατοῦσα τὸ ἡμερολόγιό μου. . .»

Ο κ. Κλοακέν δὲν πίστευε τὰ μάτια του. Διάβασε και ξαναδιάβασε αὐτὴν τὴν περικοπή, ἐξέτασε τὸν τίτλο και τὴ χρονολογία τοῦ βιβλίου, κι' ἔπιασε τὸν πάσσαλο γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἴσως πως δὲν ὄνειρευόταν. Άλλά τὰ πάντα συμφωνοῦσαν κι' ἀνταποκρίνονταν σὲ τρόπο πὸ ἀπομάκρυναν και τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία; ἡ περιγραφή τοῦ νησιού, ἡ

θέση πὸ βρέθηκε ὁ πάσσαλος, ἡ ολοφάνερη παλαιότης του, ἡ έπιγραφή ἀπαράλλαχτη όπως τὴν εἶχε τὸ βιβλίο—ὅλα, ὅλα. . .

Κι' ὅμως. . . πως ἦταν δυνατό νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ἓνα τόσο παράξενο πράγμα; Δὲν πίστευαν ἀνέκαθεν πως ὁ Ροβινσών Κρούσος ἦταν πρόσωπο φανταστικό, ἀνύπαρκτο, ἥρωας μυθιστορήματος, πλάσμα τῆς φαντασίας τοῦ Φόε; . . Πάλι, πως ὅλ' αὐτὰ μπορούσε νὰ τὰν ἀπλὴ σύμπτωση; Κι' ἡ ἡμερομηνία ἀκόμη; Πολὺ δύσκολο. . .

Ένα μόνο μπορούσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ: Μήπως κανένας ἀστεῖος θαλασσοπόρος, πὸ εἶχε βγεὶ κάποτε σ' ἐκεῖνο τὸ νησί, χάραξε τὴν έπιγραφή ἀπ' τὸ βιβλίο τοῦ Ροβινσών και τὴν ἄφησε κεῖ ξεπίτηδες, γιὰ νὰ

δύση λαβή σε φανταστικές υποθέσεις: "Αλλά σε τέτοια περίπτωση θα φινε τον πάσσαλο εκεί ορατό, και δεν θα τον έθαβε στη γή.

"Επειτα, πόσοι και ποιοι θα έβγαζαν ποτέ στο νησί εκείνο; Πόσοι θα μπορούσαν να διαβάσουν την επιγραφή όπως τη διάβασε ο κ. Κλοακέν, ή πόσοι θα είχαν τις απαιτούμενες γνώσεις για να βγάλουν το συμπέρασμα που έβγαλε άμεσως ο Χάνδος; "Όχι, τέτοιο άστοχο θάταν παράλογο. Κάτι άλλο πιδ σοβαρό και πιδ εκπληκτικό θα συνέβαινε.

"Ο κ. Κλοακέν, βυθισμένος σε σκέψεις, βημάτιζε πάνω-κάτω μέσα στην κάμαρα, κοιτάζοντας πότε το βιβλίο και πότε τον πάσσαλο. Προσπαθούσε να λύσει το πολύπλοκο πρόβλημα, εξετάζοντάς το απ' όλες του τις μεριές.

"Επιτέλους— έλεγε μέσα του — δεν είναι και τόσο παράλογο να παραδεχθώ κανείς πως ο Ροβινσών υπήρξε πραγματικώς..."

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΛΗ ΖΩΗ

Αγαπητοί μου,

Ο ΣΟΙ μένετε στην Αίγυπτο, και μάλιστα στην Αλεξάνδρεια, θα γνωρίζετε καλά τ' όνομα "Αγγελος Κασιγόνης. Είπ' ένα όνομα άρκετά γνωστό και στην Ελλάδα, όπου κυκλοφορούν τα βιβλία του Έκδοτικού του Οίκου, τα τεύχη του μηνιαίου του περιοδικού "Έρευνα—που καθέν' αποτελεί ανεξάρτητο βιβλιαράκι—και τα φύλλα της εφημερίδας του "Ο Αιγυπτιώτης "Ελλην". Αλλά τον κ. Κασιγόνη γνωρίζουν πολλοί και σε συγγραφέα. Γιατί τέσσερα από τα τεύχη της "Έρευνας", κι' ίσως τα καλύτερα, περιέχουν έργα δικά του. Είναι «Η επιτυχία εις την ζωή», «Η ευτυχία», «Απλή ζωή» και «Τό αίσθημα». Υποθέτω πως πολλοί από σας τ' έχετε διαβάσει. Η Διάπλασις σας τ' έσυστησε θερμά, τα πουλεί μάλιστα και στο γραφείο της, γιατί είναι βιβλιαράκια πολύ ωφέλιμα στους νέους, που μπορούν να πάρουν απ' αυτά μεγάλα μαθήματα και γερές βάσεις για τη ζωή, τον αγώνα της ζωής, την επιτυχία στη ζωή και την ευτυχία.

Ο "Αγγελος Κασιγόνης έγραψε αυτά τα βιβλιαράκια—και τα λέω έτσι γιατί το καθένα δεν υπερβαίνει τις τριάντα σελίδες—από την πείρα και την επισκόπηση της ίδιας του ζωής. Γιατί κι' ο συγγραφέας ή-

ταν ένας φτωχός νέος που εργάστηκε, αγωνίστηκε κι' έφθασε ως την επιτυχία κι' ως την ευτυχία, όπως την έννοει αυτός κι' όπως είναι πράγματι η αληθινή ευτυχία. Κι' είπε μέσα του: "Ό,τι έκαμα εγώ, θα μάθω και τους άλλους να κάνουν. Γιατί παρατηρώ πως πολλοί δεν ακολουθούν τον ίδιο δρόμο στον αγώνα της ζωής. Μεταχειρίζονται μέσα που δεν είναι πολύ τίμια, και γυρεύουν πολλά, πάρα πολλά, που όχι μόνο δεν είν' εύκολο να τα επιτύχουν, αλλά και που είναι μάταια, γιατί δεν αποτελούν την ευτυχία. Η άπληζη ζωή είναι ευτυχία. Φτάνουν και τα λίγα για τον άνθρωπο που ξέρει να ζήσει. Κι' επιτυγχάνονται με τη θέληση, με την τιμιότητα, με την πίστη, με το αίσθημα. Δεν πρέπει να νάναι κανένας έγωιστής και διστής. Γιατί και να επιτύχη στη ζωή, να πλουτίσει, δεν θα αίστανθη ποτέ αληθινή ευτυχία. Αληθινή ευτυχία αισθάνεται μόνο ο αίσθηματίας, ο αλtruιστής, ο δλιγάρχης, ο τίμιος. Αυτό θα κάμω τους νέους να καταλάβουν καλά. Και θα τους έμπνευσω πίστη κι' αίσιοδοξία, τιμιότητα κι' δλιγάρκεια. Να μην επιδιώξουν ποτέ παρά την άπληζη ζωή. Και σ' αυτήν να βρουν την ευτυχία, όπως τη βρήκα κι' εγώ..."

Έτσι, στοχάζομαι, θα συλλογίστηκε ο "Αγγελος Κασιγόνης για να γράψω αυτά τα τέσσερα βιβλιαράκια. Γιατί τέτοιος στάθηκε στη ζωή του δλη. Άνθρωπος με άρχες, με ιδανικά, μ' αίσθημα, με πίστη, μ' ένθουσιασμό, μ' αίσιοδοξία. Τον θυμούνται από Διαπλάσδουλο στη Μακεδονία. Ήταν από τα πιδ πιστά, τα πιδ ένθουσιώδη, τα πιδ φαντατικά Διαπλάσδουλα. Τον γνώρισα και προσωπικά, όταν πέρασε απ' την Αθήνα, να πάει στην Αίγυπτο να εργασθώ. Πολλές φορές τον ξαναείδα από τότε, και σε πολλές σχέσεις ήρθα μαζί του, γιατί και βιβλία μου τύπωσε ο Οίκος του στην Αλεξάνδρεια (την "Ισαβέλλα", τον "Τρελλό με τους κόκκινους κρίνους"), και στην "Έρευνα" του συνεργάστηκε. Πάντα λοιπόν τον βρήκα τιμιώτατο, άφιλοκερδέστατο, χρηστότατο, ένθουσιώδη, ιδανιστή, ευτυχισμένο στην δλιγάρκεια του, κι' άκόμα, τα τελευταία χρόνια, φιλοσοργητάτο και συμπαθητικώτατο οικογενειάρχη.

Γιατί ο "Αγγελος Κασιγόνης ετύχησε να βρή καλή γυναίκα με τις ιδέες του και με τα αίσθηματά του, και να δημιουργήσει μια ευτυχισμένη οικογένεια, που η ευτυχία της βασίζεται στην αγάπη, στη σύμπνοια,

στη συνεννόηση και στη συνεργασία. Γιατί κι' η γυναίκα του τον βοηθεί στην εργασία του κι' είναι μάλιστα ο πιδ πολύτιμος βοηθός του. Είναι, τώρα, πλούσιος ο Κασιγόνης; Καθόλου. Είναι όμως ευτυχισμένος, γιατί η ζωή του έχει ένα ιδανικό, και γιατί βλέπει πως η εργασία του, η βιοπάλη του, η τίμια, είναι χρήσιμη όχι μόνο στον έαυτό του, αλλά και στους άλλους. Γράφει ο ίδιος για να τους συμβουλεύη, να τους οδηγεί, τυπώνει τα ωφέλιμα αυτά έργα του, τυπώνει και άλλων επίσης ωφέλιμα έργα, τα διαδίδει, κι' έτσι κάνει όσο καλό μπορεί, όσο καλό περνά απ' το χέρι του. Δεν μοιάζει με άλλους εκδότες που μπορεί να κάνουν εκατομμύρια, χωρίς να τους μέλη αν τα βιβλία που εκδίδουν ωφελούν ή βλάπτουν. Ο Κασιγόνης εκδίδει μόνο ωφέλιμα στην κοινωνία, χωρίς να τον μέλη αν, αν, αν εκλέκτα, δεν θαζουν μεγάλη κυκλοφορία και δεν θ' άφίσουν μεγάλα κέρδη. Είν' ευχαριστημένος να μη ζημιώνεται, να βγάξει το ψωμί του, να διατηρή την αγαπημένη του οικογένεια—άπληζη ζωή—αλλά να ξέρη πως τα βιβλία του μορφώνουν ανθρώπους κατ' εικόνα και δμοίωσή του, πως δημιουργούν δλιγάρχες, χρηστούς κι' ευτυχισμένους σαν κι' αυτόν.

Ο "Αγγελος Κασιγόνης, το παλιό Διαπλάσδουλο, ο σημερινός άλεξανδρινός εκδότης, είναι μια φυσιογνωμία. Σπάνια άπαντα κανείς στη ζωή τόσο καλούς ανθρώπους. Κι' η Διάπλασις μπορεί να περηφανεύεται πως ο άνθρωπος αυτός βγήκε από το σχολείο της. Μήπως, αλήθεια, αυτή δεν του έδωσε τις ήθικές άρχές που κυβέρνησαν τη ζωή του; και μήπως το παράδειγμά της δεν ακολουθήθηκε, όταν Διαπλάσδουλο άκόμα, έφυγε απ' την πατρίδα του και πήγε στην Αίγυπτο να ιδρύσει, με το τίποτα σχεδόν, τον εκδοτικό του οίκο: "Έτσι κι' η Διάπλασις άρχισε με το τίποτα. Κι' αν δεν πλούτισε ποτέ, αν έμεινε κι' εκείνη πάντα φτωχή, έχει όμως την περηφάνεια πως ωφέλησε με τις εκδόσεις της, όσο δεν ωφέλησαν άλλοι εκδότες που πλούτησαν.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

SONETTO

B P A Δ Y

"Ω! Τί μαγευτικό αυτό το βράδυ. Στον καθαρό ουρανό η σελήνη Το χρυσωμένο φως της χύνει Περνώντας μέσ' απ' το πυκνό σκοτάδι.

Την πεδιάδα κάτω ένα κοπάδι Που βόσκει τώρα την άφινει. Κι' ο νιός τσοπάνος αναδίνει "Έχους με τη φλογέρα του σά χάδι.

"Ω! πως μ' άρέσει έτσι τα βράδυα Σιγά-σιγά το δρόμο να περνά Κοιτώντας τα ήσκιερά λιβάδια.

Μ' άρέσει άκόμη και στον ουρανό Νάναι τ' όλόχρυσο φεγγάρι. Και σαν και μένα άργά να σουλατσάρη. "Ελληνικόν 'Ιδεώδες

Η ΕΚΔΡΟΜΗ

"Απ' το βράδυ γκρίνιαζε ο Γιαννάκης για την εκδρομή. "Ήθελε ο καίμενος να πάει μαζί με το σχολείο του μα' η μαμιά—τί κακία, Θε μου!...—δεν τον άφινε. Τον έβρισκε πολύ μικρό άκόμα για τις εκδρομές. Σαν το ύπε όρθια κοφτά το "όχι" ο Γιαννάκης άρχισε να σιγοκλαίει. Τί άλλο να κάνει καλύτερο; "Ήξερε ο μικρός κατεργάρης πως το κλάμμα στα παιδιά είναι ένα όπλο. Μα όταν πέρασε η ώρα κι' αποκοιμήθηκε φανταστήκαμε όλοι πως έσχασε την εκδρομή του. Και την είχε ξεχάσει σχεδόν όταν, την άλλη μέρα, είδε τα παιδιά στη γραμμή να περνούν επιδεικτικά μπρός απ' το σπίτι τραγουδώντας.

"Ε! πιά αυτό για τον μικρό Γιαννάκη ήταν χτύπημα δυνατό κι' άρχισε ο κύριος να χτυπά το ποδαράκι του με πείσμα και να κλαίει δυνατά. "Όσο η μαμιά έπέμενε και του έλεγε το "όχι" τόσο εκείνος δυναμώνε το κλάμμα του.

Θες γιατί τον λυπήθηκε η θές γιατί θέλησε να βάλλω τέλος στην σκηνη αυτή, δήλωσα πως θα τον οδηγούσα εγώ εκεί που πήγε και το σχολείο του και θα τον παρόδιδα στην προστασία της δασκάλας του. "Επιτέλους ειπε κι' η μαμιά το «ναί». —Τί καλή, Θε μου, η μαμιά σαν λέει «ναί»!...—και βιαστικά του έτοιμασε ένα πακετάκι με φαγώσιμα.

Η καρδιά του Γιαννάκη που πήγαινε να σπάη απ' την άφιβόλεια, «θα πάμε, δεν θα πάμε»; πήγε στον τόπο της σαν ξεκίνησαμε. Στο δρόμο ήταν όλο γέλια και τραγούδια. Κι' είχε ένα καμάρι που πήγαινε στην εκδρομή—την πρώτη εκδρομή της ζωής του! —Γιά σκεφθήτε!...

"Όταν φθάσαμε κοντά στα παιδιά ο καίμενούλης σαν να ντροπήκε. Σφιγγόταν άπνω μου και δεν ήθελε να μ' άφιση απ' το χέρι.

—Γιαννάκη, ήρθαμε, του λέω. Πάμε στη Δεσποινίδα σου.

Τον άφησα κοντά της κι' έφυγα.

Το βράδυ τον περιμένα με περιέργεια για να τον ρωτήσω τις έντυπώσεις του. Γύρισε κατακουρασμένος, δίκως να μ' άσ διη, πήγε να κοιμηθώ. Το πρωί όμως που ήθε να μου πη καλή-

μέρα μου διηγήθηκε πως πέρασε χθές.

—"Ε, σ' άρεσε; τον ρώτησα. —"Ω, όχι, διόλου, άπάντησε κάνοντας ένα μορφασμό. "Εγώ θαρρούσα πως η εκδρομή ήταν άλλοιώτικη. Δεν εύχαριστήθηκα. Στα διαλείμματα παίζουμε καλύτερα. Παίζω κι' εγώ. Χθές στο παιχνίδι δεν με πήραν. Είπαν πως είμαι μικρός. Βαρέθηκα. "Ήθελα νάρθω μόνος μα' η Δεσποινίς δεν μ' άφισε. "Άλλη φορά, ξέρεις, Νινή μου, δεν θα ξαναπάω ποτέ εκδρομή.

Αυτή ήταν η έντύπωση του Γιαννάκη μας απ' την πρώτη του εκδρομή. Είχε σχηματίσει στη μικρή του φαντασία με τ' όνομα εκδρομή κάτι όμορφο, διασκεδαστικό, γεμάτο κέφι κατά παραγγελία και το βρήκε διαφορετικό. Ήταν η πρώτη του απογοήτευση απ' τη ζωή και που δυστυχώς δεν θάναι κι' η τελευταία.

Γεώργιος

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΤΟΥ ΤΡΟΤ

"Ο Τρότ έχει μια άδελφούλα "Ένα βράδυ—δεν ξέρουμε πότε, αλλά είναι πολύς καιρός—στην άκρη της φωτιάς, κοντά στη λάμπα που καίει, την ώρα που σούρχονται σκέψεις, σκέψεις τρυφερές, και που σούρχεται στενοχώρια βλέποντας τη νύχτα να πέφτει και τους ίσκιους να γεμίζουν τις γωνιές της κάμαρας, ένα απ' αυτά τα χειμωνιάτικα βράδυα, η γιαγιά πήρε τον Τρότ στα γόνατά της, τον γλυκοφίλησε και του είπε:

— Τρότ, θα εύχαριστιόσουν αν είχες άδελφούλη;

"Ο Τρότ έπαιξε με την άλυσίδα του ρολογιού της μαμιάς του. Σκέφθηκε μια στιγμή, κι' έπειτα άπάντησε:

—"Όχι, εύχαριστώ. "Αν είναι για να μ' εύχαριστήσετε, θα προτιμούσα καλύτερα να μου άγοράσετε μια ζώντανη χελώνα. Γιατί, καταλαβαίνετε, θα έπρεπε να του χαρίζω τα παιχνίδια μου και θα τα έσπαζε τότε λοιπόν θα βαρύνονταν να παίξω.

"Η χαριτωμένη μαμιά του Τρότ άρχισε να γελάει. "Έδωσε στ' άγοράκι της να καταλάβη, τί διασκεδαστικό θα ήταν εάν είχε έναν άδελφούλη, για να παίξη μαζί του και για να του δίνη το καλό παράδειγμα... "Α! μα έτσι πρέπει να είναι φρόνιμος για δυό.

"Ο Τρότ άναστενάζει.

Είναι τόσο δύσκολο να είναι φρόνιμος για έναν; αλλά για δυό είναι άδύνατο.

"Ο Τρότ το έξηγει στη μαμιά του, που γελά τότε δυνατάτερα.

"Ο μπαμπάς του Τρότ μπαίνει στην κάμαρα. "Η μαμιά του έξηγει τις ιδέες του μικρούλη του. Νά, τος, γελά κι' αυτός.

Είναι πολύ περίεργο πως οι μεγάλοι γελούν κάποτε για πράγματα που είναι πολύ σοβαρά.

"Ο μπαμπάς ρωτά τον Τρότ:

— Μήπως αγαπάς καλύτερα μια άδελφούλα;

"Ο Τρότ εξετάζει σοβαρά όλες τις φάσεις του προβλήματος. Μια άδελφούλα; "Ίσως να είναι πιδ διασκεδαστικό. "Η Μαρία η φίλη του είναι τόσο

καλή. Του έφερε χθές ένα κομμάτι ζάχαρη σχεδόν όλόκληρο. Ναι, ο Τρότ άγαπά καλύτερα τα κοριτσάκια. Κι' άκόμα, είναι πιδ άδύνατες απ' τ' άγοράκια. Κι' έτσι άμα θα μαλλώνουν...

"Η μαμιά κι' ο μπαμπάς συζητούν, πολύ άπασχολημένοι. Σαν ένα τρυπάκι, η διαπεραστική φωνή του Τρότ τους περνά το τύμπανο.

—"Ε! καλά, μπαμπά, αν αυτό δεν σε νοιάζει, θα προτιμούσα καλύτερα μια άδελφούλα.

— Λοιπόν, μακάρι. Μην ξεχάσης να την ζητάς απ' τον Θεούλη κάθε βράδυ.

(André Lichtenberger)

Μπετόβεν

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ

Μια φορά ήταν μια χαριτωμένη καρδερίνα μέσα στο κλουβάκι της. Καθόταν μαζεμένη σε μια γωνιά και κάπου-κάπου έβγαζε μια λεπτή φωνίτσα, όλο λύπη, κι' έτρωγε άνόμεχτα κανένα σουσαμάκι που της έριχναν δυό παιδιά.

"Ήταν πολύ στενοχωρημένη που την πήραν από τη μάνα της. Πάνε τα ώραία τραγούδια που έλεγαν πάνω στα κλαδιά, πάει και η ζεστή φωλιά, όπου κάθε μέρα της έφερνε η μητέρα της σπόρους κι' έντομα. Πάνε όλα! Καλύτερα να μην είχε τα ώραία χρώματα και την ώραία φωνή, που κάνουν τα παιδιά να την παίρνουν, παρά... να ήταν σαν την καρακάξα, που δεν την κοιτάει κανείς.

Κι' η μάνα της πως καρτερεί να φθάση η ημέρα, που πάλι μαζί θα τρυγούσουν στους κάμπους και στα λιβάδια και θα κελαϊδούν μαζί πάνω στα δέντρα και θα ζούνε όπως πρώτα! Μια μέρα τα δυό παιδιά, όταν πήγαν να της δώσουν σουσάμι, την βρήκαν να μη θέλη να κουνήθω. Σκέφθηκαν οτι αν την άφηναν θα φοβούσε, κι' έτσι άνοιξαν την πόρτα του κλουβιού.

"Η καρδερίνα γιατρεύτηκε άμέσως, μ' ένα πήδημα ήταν έξω απ' το κλουβί. "Έτσι το φτώχο σκλαβωμένο πουλί βρήκε πάλι την έλευθερία του και πέταξε μαζί με τη μητέρα του.

Κεραμίδιος Γάτος

Τ' ΑΚΡΙΒΟ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ ΜΟΥ ΧΑΡΙΣΜΑ

Ξαγρύπνησα άπόψε, πατέρα, άνήμπορη να νικήσω μια άθέλητη θλίψη, που με κυβέρναγε τυραννικά. "Ανίδει, σε ζήταγα κι' άπόψε, σαν κάποτε που ήμουν άκόμη μικρή, μέσ' στο γαλάζιο φόρεμα τ' ουρανού, μέσ' στ' άστρα της νύχτας, π' άγρύπνιαγα κι' αυτά.

"Η ψυχή μου βαριεί στην έρημωση της έξοχης, στη μαγεία της άπεραντωσύνης. Σ' άποζητούσε άπόψε με τρυφερότητες κι' ήθελε να της ξεδιαλύνης κάποιο άξήγητο απ' τους ανθρώπους μυστήριο. "Ο ναρκωτής του πόνο, ο διαλυτής της σκέψης—ο ύπνος—μ' άρνήθηκε τη γλυκερά θαλασσή του.

Κι' άγρύπνησα. Κι' άγρύπνησα, ζώντας σε άνώφελα στη έξοκισση τρελή μου άγρύπνια.

Κι' ήθε άχαρο το θαμποχάραμα, ήθε άχαρ' η άσγη δίχως να νοιώσης το παρακλητικό της ψυχής μου κάλεσμα. "Εφθασε η στιγμή, που το φεγγάρι κρύφτηκε σε άγνάντεμα του ήλιου.

μετά απ' τη χλωμάδα τ' άστρου της μέρας κι' έκλεισα τ' μάτια μου κουρασμένα στο μήνυμά τ' "Ονειροδότη".

"Επαψα πιά να σε ζητάω, μά τότε... ω! τότε, ήρθες μόνος σου, πατέρας, στον ύπνο που θάθελα νάταν άτέρμο-νος. Μά ήρθες για να φύγεις σε λίγο, ήρθες για να με βεβαιώσης μία άκόμη φορά, πως μένεις για πάντα μονάχα, τ' άκριβό του ύπνου μου χάρισμα.

Άγνη

ΕΝΑΣ ΦΙΟΓΚΟΣ-ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Χθές τ' άπόβραδο, όταν το άνάριο πέπλο της νύχτας ξετυλίχτηκε καθάριο, έπειδή δεν ήξερα τί να κάνω, άθήσα να σιγουρίσω ένα συρτάρι που από καιρό τόβλεπα άτακτο. Είναι ένα μακρύ μεγάλο συρτάρι που κρύβει όλα τα παι-διάτικα άναμνηστικά μας, όλες τις πα-λιές χαρές μας.

Έκεί που σκάλιζα, άνάμεσα στ' άλ-λα ήρθε στο χέρι μου ένας ξεθωρια-σμένος γαλάζιος φιόγκος... Ένας φιόγκος παλιός, σκονισμένος, λυωμένος, χαμένος σε μία γωνιά του συρταριού, ξεχασμένος από το διάβα του χρόνου, άλήθεια ήταν κι' αυτός κάποτε και-νούργιος, όλογάλανος, λεπτός και γυα-λιστερός.

Ναι... ήταν... κάποτε... θυμάμαι στόλιζε κάποιον κεφαλάκι. Κάποιον κε-φάλι πολυαγαπημένο, άθωο, άγνό μι-κρούτσικο. Κάποιον κεφαλάκι με ροδα-λό πρόσωπο, στεφανωμένο από ξανθές-ξανθές τρελλές μπούκλες, κι' από δυό παιχινιδάκια μαύρα ματάκια —άστέρια. Ήταν το κεφαλάκι της πεθαμμέ-νης άδελφούλας μου, της μικρούλας μας Δούλας...

Νά την τώρα μπροστά μου όλοζών-τανη, με το ρόζ της φορεματάκι και τ' άσπρα της πέδιλα. Με κοιτάζει δλόχα-ρη με κείνα τα γλυκά της ματάκια και τ' αχράκια της θέλουν να μ' άγκαλιά-σουν. Νά κι' ο φιόγκος στά μαλλιά της τενωτός, μεγάλης, φαντάζει σάν τα φτερά μιας φωτιτιάς πεταλούδας που είναι άναπαυμένη σε χρυσοπέταλα ενός λούλουδου... Κάμμενη άδελφού-λά μου...

Πού είσαι τώρα; Γιατί μ' άφυγες, άδελφούλα, γιατί; Σε πλάνεψαν τ' α-λαζένια πλάτα τ' ουρανού, και τ' άγ-γελοΰδια με τους γλυκοσκοπούς τους; Ξέχασες τή ζεστή φωλιά σου; Ξέχασες τ' αχινιά σου, τους άγαπημένους σου, τον «χλυσό» σου φιόγκο; Γιατί; Έσύ φτερούγισες, παιδούλα, προς τοΰ Θεού τ' ουράνια μέρη, μά ο φιόγκος σου... ο άγαπημένος σου φιόγκος σε προσμένει, σε περιμένει πάντα. Κρύ-βει κι' αυτός ψυχρή άδελφούλα, στο πά-νινό του σώμα. Νά πιστεμέ με, έχει κι' αυτός μία ψυχούλα, μία ψυχή πιά ά-παλή απ' το σιγαλό θρόϊσμά των φύλ-λων, πιά έλαφρύ απ' τ' αχάδι της αΰ-ρας στα ροδοπέταλα. Πέντε χρόνια πά-νω χαμένος στην γωνιά του, άφουγ-κράζεται ν' άκούσης το γαόριμο περπά-τημά σου. Πέντε χρόνια καρτεράει νά-ρ-θ' τ' άγαπημένο σου χεράκι—άχ, αυτό το χεράκι— που θ' ά τον βγάλη απ' τή φυλακή του και θ' ά τον ξαναδώσει μία νέα ζωή. Μετρά το χρόνο μέρα με μέ-ρα και σε προσμένει πάντα, σε προσμέ-νει αιώνια να γυρίσεις, άδελφούλα, απ' τ' άγύριστο, να φθάσης απ' τ' άλαργι-νό σου πήγαμα.

Μ' άλίμονο, άδικα περιμένει, μάταια.

Έσιζδεν ξαναγυρίζεις, άδελφούλα, στον κόσμο μας. Ήπιεστό νερό της λήθης και μ' άξασες, μ' άξ λησιμόνησες όλο-τελα. Μόνο όταν στο τρελλό παιχινίδι σου με τ' άγγελούδια άκούς το κλάμμα μας, όταν άνάμεσα απ' τ' άστέρια βλέ-πεις τ' άκροΰμα μας, μόνο τότε σου φαίνεται σάν κάτι γνόριμο ν' άκούς. Θέλεις, μά δεν μπορείς να θυμηθής. Ναι, δεν μπορείς. Και τότε ή ψυχούλα σου μένει βαριά θλιμμένη. Τότε το καντήλι του τάφου σου σβύνει τρεμου-λιαστά και σε βαθαίνει πιά πολύ ή κρύα πλάκα του τάφου. Μά και μεις πονά-με, άδελφούλα. Θλιβόμαστε βαριά, ά-βάστακτα. Ή καρδιά μας σφίγγεται σ' ένα σιδερένιο κρίκο απ' τ' άμάτια μας τρέχουν δάκρυα καυτά... πικρά... και σε προσμένουμε... σε προσμένου-με... πάντα...

—Τί κάνεις εκεί; άκούω ξάφνου τή φωνή της άδελφής μου. Πού σου κατέβηκε βραδυνάκιό να ξεθάψεις τ' ά παλιά; Άχ, άλήθεια, ξεθάστηκα με το φιόγκο στα χέρια και με μιά άνάμνη-ση στην καρδιά, έβαλα το φιόγκο εϋ-λαβικά στη θέση του και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο.

Κείνη τή στιγμή ένα φεγγοβόλο ά-στρο στάθηκε άπέναντί μου, έγραψε μία φωτεινή καμπύλη, μία όπτασία πέ-ρσας απ' τ' άμάτια μου και σβύστηκε. Ένας φιόγκος, μία άνάμνηση, μουριού-ρισα, αυτό ήταν όλο.

Άντίο Μαστέλλο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό μπαμπάς πρίν βγει έξω φωνάζει τόν Τάκη και τόν Λέει:

—Άκουσε, Τάκη, άν όσο λείπω εί-σαι φρόνιμος, θ' ά σου δώσω ένα τάλ-ληρο.

Στό γυρισμό ο μπαμπάς ρωτά:

—Λοιπόν, Τάκη, πές μου τήν άλή-θεια, άξίζεις το τάλληρο;

Κι' ο Τάκης:

—Άκου, μπαμπά... μήν τ' ά πολυ-λογοΰμε... δός μου μία δραχμή να ξεφλήσουμε...

Ανάη

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξι της τρείς: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, τα-χυδρομικός δέ άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά το Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1933), από τους έκδοθέντας 40 τόμους υπάρχουν οι 39 (διότι ο του 1918 έχει έξαντηλ-θῆ). Έκ τούτων, οι μέν Τόμοι των έ-τών 1894-1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) άρραφος δρχ. 80 και ραμ-μένος δρχ. 85. Οι δέ Τόμοι του 1929, 1930, 1931, 1932 και 1933 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624) άρραφος δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν δρχ. 5 ο άρραφος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δέ το Έξωτερικόν δρχ. 35 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 δόδος Εϋριπίδου
τὴν 22 'Ιουλίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματά με ά-νεπαρκές γραμματόσημο: ζηγίζετε τα! —Δεν άπαντώ σε άπορίες που τίς λύ-νει ο Όδης των Συνδρομητών: δια-βάστε τον!

ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ όλα. Τά παιδιά μου είναι τώρα έλεύθερα να μού γράφουν όσά θέλουν. Κι' έρχονται γράμματα, έρχονται... Άπό χωριά, από πόλεις, από βουνά, από άκρογιάλια... Μεγάλη γραμματοπλημ-μύρα, κινέζικη, πολωνική (θάκούσατε δά τί πλημύρες έγιναν τελευταία σ' αυτές τίς χώρες)... Είναι λοιπόν άναγκασιμένη νά εξακολουθήσω τήν ίδια... άντιπλημ-μυρική τακτική: από λίγα λόγια στον κα-θένα, γιά ν' άπαντώ σ' όσους μπορώ περι-σσότερους.

Καθόλου «αυθάδης», Δαμπαδία. Έγώ ίσα-ίσα θέλω να μού λέτε τή γνώμη σας έλεύθερα. Ό κ. Φαίδων έγραψε και δευ-τερη Έπιστολή—θ' ά την είδες—που ίσως έχει μερικές από τίς «περισσότερες έξηγη-σεις» που θ' άθελες. Όλ' αυτά τ' άγκυλ-ματα που άναφέρει είναι έπίσης άξιοκα-τάκριτα, συστηρά, τυραννικά, άπαίσια.

Άπλή Ζωή, έλαβα και τίς λύσεις και το γραμματάκι σου. Ναι, κι' έγώ βλέ-πω πως τώρα είσαι άρκετά μεγάλη και με χαρά άκούω πως προσδύεις και σ' ά μαθήματα. Άλλά γιατί θέλεις ν' αλλά-ξης το ψευδώνυμό σου; Έμένα μ' άρέσει πολύ. Ήπαρχει τίποτε ωραιότερο από τήν άπλή ζωή;

Χαριτωμένα τά εαδερφάκια, Εϋτέρπη, Ξάνθη, κι' ή στάση τους στή φωτογρα-φία πολύ καλή. Δυστυχώς είναι σκοτεινή και δεν θάδιναι καλά. Σοϋ τήν έπιστρέ-φω. Φίληξέ μου όσόόσο τά μικρά και πές τους... να μεγαλώσουν γρήγορα.

Καλή ευκαιρία αυτή, Βάνδα, να έπι-σκεφθής τή Ζάκυνθο, συνοδεύοντας έκεί το νέο της Μητροπολίτη, που έρχε να εί-ναι πατριός σου φίλος. Έτσι είδες και τ' ωραίο νησί, είδες κι' όλο του τόν πλη-θυσμό μαζεμένο σε μία όποδοχή, που κι' έγώ άκουσα πόσο ήταν μεγαλόπρεπη κι' έγκάρδια. Έδώσα τίς φωτογραφίες στον κ. Φαίδωνα που σ' εύχαριστεί άπειρώς. Τήν άλλη, άκατάλληλη γιά τσιγγογραφία, σοϋ τήν έπιστρέφω.

Με χαρά έλαβα γράμμα σου, Ίκαδι-ρυσ, ότερ' από ένα σχεδόν χρόνο. Ξε-χωριστά μ' εύχαρίστησε ή πληροφορία πως άναπληρώνεις τώρα στο γραφείο του πατέρα σου τόν υπάλληλο που έφυγε. Μ' άρέσει όταν άκούω πως εργάζεται ένα κο-ρίτσι και μάλιστα πως βοηθεί τήν έργα-σία τόν πατέρα του; Ίσως γιατί φαντά-ζομαι πόση χαρά και περηφάνεια αισθα-νεται το κορίτσι το ίδιο... Τώρα λοιπόν, απ' τήν ωραία σου έξοχή, θ' ά μού γράφεις συχνά;

Απειριανέ, βιβλίο γιά το σκάκι δεν έέ-ρω. Άν κανένας απ' τούς φίλους μας έέ-ρω—βιβλίο δηλαδή που ν' ά έχει τούς «κυ-ριώτερους όρους» αυτού του παιχινιδιού—ας μ' άξ πῆ. Έγώ ένα μόνο έέρω γιά το σκάκι: πώς ο Βολταίρος τό καταδίκασε. «Ός διασκεδάσεις, έλεγε, είναι πολύ βαρύ-ός άσχολία, είναι πολύ έλαφρό». Κι' ίσως δεν είχε άδικο...

Και σϋ, Καρυάτις, έκαμες μήνες να μού γράφεις. Άς είναι, τώρα που πέρασαν πιά όλ' αυτά τά δυσάρεστα, έλπίζω να μ' άπο-ζημιώσης. Χαίρετισμούς στήν καλή σου μαμιά, και πολύ χάρηκα που άνέκτησε τήν πολύτιμη ύγεία της. Τό ποιήμά σου έκείνο ωρισμένως έχάθηκε, άφού πέρασε τόσος καιρός χωρίς να μάθης τήν τύχη του. Όστε μπορείς να τό ξαναστείλεις.

Παραστικά, Χάρολντ Δόυντ. Και σ' ό έξής πρόσχε, παιδί μου. Όσο έπιόλαιο κι' άν είναι ένα τραΐμα, πρέπει να τό άπολυμαίνουμε καλά και να τό σκεπάζου-με, γιάτί μπορεί να μολυνθῆ και ν' άχουμε φασαρίες. Και σϋ δεν θ' ά τραβούσες τόσα άν έπλυνες άμέσως τή μικρή πληγή με λίγο βορικό ή όξυζωές, και τή σκεπάζες μ' ένα κομματάκι ταψιά... Ό ναι, πρέ-πει να είσαι πολύ εύχαριστήμένος που μ' όλ' αυτά άπόρρες να δώσης έξετάσεις και να πάρης τό άπολυτήριο σου με άρκετά καλό βαθμό.

Εύγε της Άντισμένης Άμυνδαλίας! Στους προηγούμενους διαγωνισμούς, σ' ά Μαθηματικά, είχες πάρει μόνο 6, ενώ σ' άλ-λα μαθήματα είχες 9 και 10. Της είπα τότε πως τό 6 έκείνο δεν μ' άρέσει κι' έπρεπε χωρίς άλλο ναξέση. Κι' ή Άν-τισμένη Άμυνδαλία φιλοτιμήθηκε τόσος, όστε στους τελευταίους διαγωνισμούς τό έκαμες 8, κι' έτσι ήρθε πάλι πρώτη στήν τάξη της με όλικό βαθμό 9²/₁₁! Και πάλι εύγε!

Με άριστα πήρε τό άπολυτήριο του κι' ο Δευκάτας. Έντεκα χρόνων σχολική ζωή τελείωσε, γιά ναρχίση τώρα μιά άλ-λη. Γιατί ο Δευκάτας, όπως ωραιότατα μού γράφει, έτοιμάζεται γιά μία «νέα έ-ξόρμηση κι' έλπίζει να φθάση κάποτε στήν κορυφή». Ό, έγώ είμαι βέβαιη...

μιά εύχαρίστηση στον έαυτό του—που κι' αυτό είναι πολύ νόμιμο—άλλά και γιά να εύχαρίστηση τούς άλλους που έπιθυμούν να τόν γνωρίσουν. Ή τρίτη λέξη του «Τρίο» που δεν θυμάσαι (Ρωμαντισμός, Νατουρα-λισμός) ύποθέτω πως θ' ά είναι Συμβολι-σμός, ή Έμπρεσιονισμός.

Βύρων Θεοδωρόπουλος, πολύ με συγ-κίνησε τό γράμμα σου. Και πρώτα-πρώτα γιάτί έμαθα πως έχω ένα τόσο καλό και θερμό φίλο, που δεν τόν ήξερα ως τώρα. Έπειτα γιάτί μ' έκαμες να φαντασθώ πό-σο θ' ά υπέφερες τόσους μήνες με τή βαρεία αυτή άρρώστεια. Άλλά τί χαρά τώρα που έγινες καλά, κι' οι γονείς σου, που δεν έχουν άλλον από σένα, σε βλέπουν γερό, να τριφυλίζεις στήν έξοχή και ν' άπολαμ-δάνης τά θέληγιά της. Κι' αυτά όλα τί ωραία μού τά γράφεις! Θ' άθελα πολύ τώρα που γνωριστήκαμε, να πάρης και ψευδώνυμο και να μού γράφεις τακτικά.

Μπιλ-Σπίλ, περιμένω τώρα και τό βαθ-μό σου, που χωρίς άλλο θ' ά είναι πολύ κα-λός. Άν μία λύση είναι «νύξ» και σϋ γρά-φεις «νύχτα», δεν είναι βέβαια λάθος, έχε όμως σ' όψη ότι οι Άσκήσεις είναι συ-νήθως στήν καθαρειούσα. Όσο γιά τίς δι-πλές και τίς τριπλές λέξεις που ταιριά-ζονται (Παγασαί-Παλμύρα, Νίφος-Ναβου-χοδονόσορ κτλ.) όρθή λύση θεωρείται πάν-τα ή δημοσιευμένη και γι' αυτό— καθώς είπα πολλές φορές—πρέπει να σημειώνε-ται ταιριαστές λέξεις βρίσκете. Έπίσης, σ' τίς Άσκήσεις όπου ζητούνται πέντε λέ-ξεις (Μαγικά, Περσικά Γράμματα κτλ.) άν δεν βρῆ κανείς μία ή δυό, δεν χάνει βέβαια τίς άλλες που βρήκε. Τό βιβλίο μπορείς να μού τό φέρης όταν θάλξ.

Είσαι πολύ δικαιολογημένη, Πασχα-λιά. Μπράβο όμως που, ότερ' από τόση άρρώστεια που πέρασες, μπόρεσες να πά-ρῃς και τό άπολυτήριο σου. Σε συγχαίρω κι' εύχομαι να έπιτύχῃς και σ' τίς εισαγ-ωγικές. Ναι, νομικά να σπουδάσης άφού αϋ-τή είναι ή κλίση σου. Ή ιατρική δεν εί-ναι γιά ένα κορίτσι που δεν θ' ά μπορούσε να ύποφέρη άνατομείο.

Είσαι πολύ δικαιολογημένη, Πασχα-λιά. Μπράβο όμως που, ότερ' από τόση άρρώστεια που πέρασες, μπόρεσες να πά-ρῃς και τό άπολυτήριο σου. Σε συγχαίρω κι' εύχομαι να έπιτύχῃς και σ' τίς εισαγ-ωγικές. Ναι, νομικά να σπουδάσης άφού αϋ-τή είναι ή κλίση σου. Ή ιατρική δεν εί-ναι γιά ένα κορίτσι που δεν θ' ά μπορούσε να ύποφέρη άνατομείο.

Ρέλια, έχω όν' όψη μου δυό γράμμα-τά σου. Στό δευτερό βλέπω τίς προστοι-μασίες σου γιά τό ταξίδι. Όστε τώρα θ' ά βρίσκεις σ' ωραίο χωριό, έκεί—πάνω, φηλά, 1000 μέτρα από τήν έπιφάνεια της θάλασσας. Πόση δροσιά θ' ά έχεις! Έμείς εδώ—πέρα ψηνόμενα σ' ένα καμίνι. Τώρα περιμένω να μού γράφεις από τό ύψος σου και να δροσιτώ. Γρήγορα όμως... πρίν σκάσω.

Έλαβα, Δευκή, κι' εύχαριστώ πολύ. Άλήθεια, τά τελευταία χρόνια παρατη-ρείται μιά μεγάλη άτμοσφαιρική άναστά-τωση κι' άνωμαλία. Έχουμε πρόωγες ζέ-στες, πρόωρα κρύα, μεγάλες βροχές, κα-τακλυσμούς, πλημμύρες. Δέν ξεχωρίζουμε πιά τίς εποχές, άφού τό Μάϊο κάνει ζέστη 'Ιουλίου και τόν 'Ιούλιο—όπως τώρα στήν 'Ιταλία—χιονίζει! Περιέργα πράγματα τε-λοσπάντων. Στήν έρωτήσή σου κείνη ά-παντώ: ούτε είναι, ούτε ήταν ποτέ.

Έγώ όμως, Μενεξεδέμιο Μπουνετάκι σε συγχαίρω που τελείωσες τό σχολείο, μο-λονότι σοϋ τόσο λυπάσαι γι' αυτό. Αϋτά τάγγραφε τελευταία κι' ο κ. Φαίδων και σε παραπέμπω στήν Έπιστολή του... Ή Γ. Π. είναι άκόμη συνδρομητρια. Τόμο και τετράδια έστειλα.

Τελείωσαν εύτυχώς όλ' αυτά, Άλκηστις, και μπόρεσες να μού γράφεις, γιά να σε γνωρίσω, που ήταν ή έπιθυμία σου μά κι' ή δική μου. Τό πρώτο σου γράμμα μ' εύ-χαρίστησε πολύ. Συγχαρητήρια γιά τόν κα-λό βαθμό, καθώς και στήν άδελφή σου. Θ' ά

μιά εύχαρίστηση στον έαυτό του—που κι' αυτό είναι πολύ νόμιμο—άλλά και γιά να εύχαρίστηση τούς άλλους που έπιθυμούν να τόν γνωρίσουν. Ή τρίτη λέξη του «Τρίο» που δεν θυμάσαι (Ρωμαντισμός, Νατουρα-λισμός) ύποθέτω πως θ' ά είναι Συμβολι-σμός, ή Έμπρεσιονισμός.

Βύρων Θεοδωρόπουλος, πολύ με συγ-κίνησε τό γράμμα σου. Και πρώτα-πρώτα γιάτί έμαθα πως έχω ένα τόσο καλό και θερμό φίλο, που δεν τόν ήξερα ως τώρα. Έπειτα γιάτί μ' έκαμες να φαντασθώ πό-σο θ' ά υπέφερες τόσους μήνες με τή βαρεία αυτή άρρώστεια. Άλλά τί χαρά τώρα που έγινες καλά, κι' οι γονείς σου, που δεν έχουν άλλον από σένα, σε βλέπουν γερό, να τριφυλίζεις στήν έξοχή και ν' άπολαμ-δάνης τά θέληγιά της. Κι' αυτά όλα τί ωραία μού τά γράφεις! Θ' άθελα πολύ τώρα που γνωριστήκαμε, να πάρης και ψευδώνυμο και να μού γράφεις τακτικά.

Μπιλ-Σπίλ, περιμένω τώρα και τό βαθ-μό σου, που χωρίς άλλο θ' ά είναι πολύ κα-λός. Άν μία λύση είναι «νύξ» και σϋ γρά-φεις «νύχτα», δεν είναι βέβαια λάθος, έχε όμως σ' όψη ότι οι Άσκήσεις είναι συ-νήθως στήν καθαρειούσα. Όσο γιά τίς δι-πλές και τίς τριπλές λέξεις που ταιριά-ζονται (Παγασαί-Παλμύρα, Νίφος-Ναβου-χοδονόσορ κτλ.) όρθή λύση θεωρείται πάν-τα ή δημοσιευμένη και γι' αυτό— καθώς είπα πολλές φορές—πρέπει να σημειώνε-ται ταιριαστές λέξεις βρίσκете. Έπίσης, σ' τίς Άσκήσεις όπου ζητούνται πέντε λέ-ξεις (Μαγικά, Περσικά Γράμματα κτλ.) άν δεν βρῆ κανείς μία ή δυό, δεν χάνει βέβαια τίς άλλες που βρήκε. Τό βιβλίο μπορείς να μού τό φέρης όταν θάλξ.

Είσαι πολύ δικαιολογημένη, Πασχα-λιά. Μπράβο όμως που, ότερ' από τόση άρρώστεια που πέρασες, μπόρεσες να πά-ρῃς και τό άπολυτήριο σου. Σε συγχαίρω κι' εύχομαι να έπιτύχῃς και σ' τίς εισαγ-ωγικές. Ναι, νομικά να σπουδάσης άφού αϋ-τή είναι ή κλίση σου. Ή ιατρική δεν εί-ναι γιά ένα κορίτσι που δεν θ' ά μπορούσε να ύποφέρη άνατομείο.

Ρέλια, έχω όν' όψη μου δυό γράμμα-τά σου. Στό δευτερό βλέπω τίς προστοι-μασίες σου γιά τό ταξίδι. Όστε τώρα θ' ά βρίσκεις σ' ωραίο χωριό, έκεί—πάνω, φηλά, 1000 μέτρα από τήν έπιφάνεια της θάλασσας. Πόση δροσιά θ' ά έχεις! Έμείς εδώ—πέρα ψηνόμενα σ' ένα καμίνι. Τώρα περιμένω να μού γράφεις από τό ύψος σου και να δροσιτώ. Γρήγορα όμως... πρίν σκάσω.

Έλαβα, Δευκή, κι' εύχαριστώ πολύ. Άλήθεια, τά τελευταία χρόνια παρατη-ρείται μιά μεγάλη άτμοσφαιρική άναστά-τωση κι' άνωμαλία. Έχουμε πρόωγες ζέ-στες, πρόωρα κρύα, μεγάλες βροχές, κα-τακλυσμούς, πλημμύρες. Δέν ξεχωρίζουμε πιά τίς εποχές, άφού τό Μάϊο κάνει ζέστη 'Ιουλίου και τόν 'Ιούλιο—όπως τώρα στήν 'Ιταλία—χιονίζει! Περιέργα πράγματα τε-λοσπάντων. Στήν έρωτήσή σου κείνη ά-παντώ: ούτε είναι, ούτε ήταν ποτέ.

Έγώ όμως, Μενεξεδέμιο Μπουνετάκι σε συγχαίρω που τελείωσες τό σχολείο, μο-λονότι σοϋ τόσο λυπάσαι γι' αυτό. Αϋτά τάγγραφε τελευταία κι' ο κ. Φαίδων και σε παραπέμπω στήν Έπιστολή του... Ή Γ. Π. είναι άκόμη συνδρομητρια. Τόμο και τετράδια έστειλα.

Τελείωσαν εύτυχώς όλ' αυτά, Άλκηστις, και μπόρεσες να μού γράφεις, γιά να σε γνωρίσω, που ήταν ή έπιθυμία σου μά κι' ή δική μου. Τό πρώτο σου γράμμα μ' εύ-χαρίστησε πολύ. Συγχαρητήρια γιά τόν κα-λό βαθμό, καθώς και στήν άδελφή σου. Θ' ά

είδες τήν έγκριση του ψευδώνυμου. Κι' έλ-πίζω να μού γράφεις συχνά.

Παρήγορε Άγγελε, ιδέες τί γράφω πα-ραπάνω σε μία... όμοιοπαθή σου. Ή λύ-πη γιά τό «χαμό» της μαθητικής ζωής περνά τόσο γρήγορα! Κι' ή δική σου θ' ά περάση άκόμα πιά γρήγορα, άφού, έλεύ-θερη τώρα, έχεις σκοπό ναφιερωθής όλη σε μένα. Όσο γιά τήν περαιτέρω σπουδή σου, άν έχης τόσο μεγάλη έπιθυμία, νομί-ζω ότι οι γονείς σου μπορούσαν να σε στεί-λουν εδώ, ή στή Θεσσαλονίκη. Τί παθαί-νουν τόσα και τόσα κορίτσια που έρχου-νται μονάχα τους και σπουδάζουν; Δέν έέ-ρω τώρα τί άλλους λόγους έχουν οι γονείς σου, μπορεί οι άνθρωποι να λογαριάζουν και τά έξοδα. Όπωςδήποτε, σοϋ δεν πρέ-πει να έπιμείνης πολύ άν τούς πείσης, έ-χει καλώς άν όχι, θ' ά υπομείνης. Ή θέ-λῃς τών γονέων πρέπει να υπερισχύσῃ.

Πόσα άλλα καλά γράμματα έχω άκόμη! Άλλά δυστυχώς ο χώρος μου τελείωσε. Κι' έπειδή τά περισσότερα είναι από πα-λιά ή νέα Διαπλάσση σου που μού γράφουν γιά πρώτη φορά, ή μετά πολύν καιρό, δεν μπορώ να τ' άναφέρω άπλως, πρέπει να τ' άφήσω με τό έρωμένο, γιά να πάντῃσω σ' όσα τουλάχιστο μπόρσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνα-νέωνεται, άν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα δρχ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν ως τήν 30 Νοεμβρίου 1934. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν σε άγόρια και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρός Ζωγράφος, ά. (ΠΒ) Βίλυ, ά. (ΒΤ). Ζακυνθι-νούλα, κ. (ΜΚ). Πουπέ, κ. (;). Ζου-ζού, κ. (!!).

Ή Διάπλasis άσπάζεται (τους φί-λους της: Ναυτοπροσκόπικον (σε συγ-χαίρω γιά τό άριστα φαντάζομαι τί ωραία θ' ά περνάτε στήν κατασκήνωση των Όδη-γών) Άνακίαν (αϋτό σοϋ διάλεξε από τά δεκαπέντε που έπρότεινε και θ' ά είδες βέβαια τήν έγκριση) τώρα περιμένω και να με ρωτάς, τι θέλεις έλεύθερα) Κυβέ-λην Σουλιάδου (έλαβα, εύχαριστώ) χαίρω που έγινες καλά, δεν άμφιβάλλω πως σ' ό-λα τά μαθήματα έγραψες έπίσης ωραία) Προϊνό Κελάδημα (έλαβα, εύχαριστώ), έξετέλεσα και περιμένω να μού ξαναγρά-φης) Κόκκινα Καναρίνι (σε συγχαίρω γιά τά εύχαρίστα άποτελέσματα: πολύ μ' εύχαρίστησε τό γραμματάκι σου με όλες αυτές τίς πληροφορίες, κι' έλπίζω να μ' άνη-άρησες πάλι: τόσα να μού γράφεις) Μο-ραϊτικό Σταφύλι (σε συγχαίρω, ω, κι' εδώ κάνει ζέστη φοβερή) Πορφυρόν του Εϋρίπου (κι' έγώ λυπήθηκα πολύ, αλλά έλπίζω να μ' άνακαλήψῃς τέτοιο πράγ-μα) διόρθωσα τό λάθος) Εφευρέτην (να γράφης τίς λύσεις σου σε χαρτί τών λύσεων όπως όρῖζει ο Όδης) και να κολλάς γραμματόσημο σ' ά γράμματά σου) Τρα-γούδι της Φλογέρας (έλαβα, μπράβο που πήγες καλά, άν κι' έπικράτησε τόση αυ-στηρότης) ναι, σιγά-σιγά θ' ά συνήθιζες κι' όλοένα θ' ά λύνεις περισσότερα) Ίερών Βρά-χον (εύγε που ήρθες πρώτος) εύχαριστώ γιά τά καλά που με συγκίνησαν, ναι, τώ-ρα που ήσυχασες, να μού γράφεις συχνά) Τάσση Δούζην (έξετέλεσα) ά, όχι, τό γράμμα σου, πολύ εύάγνωστο, δεν με κουράζει καθόλου) Έδουάρδον Βράττις (ναι, ένας χρόνος! τώρα τουλάχιστο θ' ά μού γράφεις συχνότερα) Άνυπόφορη (μετά χαράς θ' ά είδες βέβαια ότι αϋτό σοϋ δια-λέξα' όχι γιάτί πιστεύω πως είσαι πραγ-ματικώς άνυπόφορη, αλλά έέρω γιάτί τά

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορείτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε,
—ἀλλὰ κι’ ὅπου θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι’ ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β’ Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς
400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ
τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. “Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους
τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1933**, πού ἔχουν ἀπὸ 620
σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
λευθῇτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ
περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

παιδιά λένε συνήθως... τ’ ἀντίθετα γρά-
φε μου!) **Δαίδαλον** γιὰ σένα διάλεξε αὐ-
τό· χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου·
γράψε μου πῶς περνᾶτε στὴν ἐξοχή;) **Τα-
ξιδιώτην, Χρυσόνειρο** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22
‘Ιουλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 270οῦ Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις
τοῦ φυλλαδ. τοῦτου δεκταὶ μέχρι 28 Σεπτεμβρίου.

407. Λεξιγραφίος
Πουλὶ μεγάλο, ἀρπαχτικό,
Μ’ ἀντωνυμίαν ἐνώνεις,
Καὶ κάποιο χρήσιμο ὄλικό,
Γιὰ χτίστη, γλύπτη, στὸ λεπτό
Μ’ αὐτὰ τὰ δύο σκαρώνεις.
Σεληνιώτικος ὀρίζων

408. Συλλαβόγραφος
Μιά νότα τῆς βυζαντινῆς
Μὲ μέλος θὰ συνάψης
Καὶ νοστιμώτατο εὐθύς
Θαλασσινὸ θὰ χάψης.
Δημήτριος Αὐγερινὸς

409. Στοιχειόγραφος
Νησί μικρὸ στὸ Αἰγαῖο
Τὰ δύο του πρῶτ’ ἀφίνει
Κι’ ἐν’ ἄλλο, πρὸ σπουδαῖο
Νησί τοῦ Αἰγαίου μᾶς δίνει.
Νοικοκυρούλα

410. Τριπλοῦς Μεταγραμματισμὸς
Νησάκι μὲ Πι
Φῶς χύνει μὲ Φι,
Πουλὶ μὲ τὸ Λά,
Μὲ Χι—ὦ, λὰ λὰ!...
Πριγκίπισσα τῶν Δελλαρίων

411. Μαϊάνδρος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ
γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκωνται ἐξ
ἀρχῆς κατὰ σειράν: πρόθεσις, μυθικός
μουσικός, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, πρόθε-
σις, ἐπίρρημα, ἄνθος, αυτοκράτωρ τῆς
Ρώμης, βασίλισσα μήτηρ δυστυχῆς,
προφήτης, υἱὸς τοῦ Νῶε, χρονικὴ μο-
νὰς, μέρος τοῦ ἡμερολογίου, πόλις τῆς
Νέας Ἑλλάδος, ἄλλη χρονικὴ μονὰς,
συμπερασματικόν.

Εομεράλδα

412. Ἀνασύνθεσις Συλλαβικ. Κυβολέξου
ΝΑ - ΝΑ - ΜΑΣ
ΠΑ - ΠΑ - ΑΙ
ΛΕ - ΛΕ - ΧΑ

Νὰ μετατεθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται
ὥστε ν’ ἀποτελέσουν Συλλαβικὸν Κυ-
βόλεξον, εἰς τὸ ὁποῖον, ὀριζοντίως καὶ
καθέτως, θάναγινώσκωνται: κομποπολις
μεγαλονήσος, θηρίον θηλυκόν, κράτος
τῆς Ἀμερικῆς.

Μορφωμένη Νοικοκυρούλα

413. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 5 8 = Ἀρχαῖος στρατηγός
2 3 1 5 6 7 5 6 = Μουσικὸν ὄργανον
3 5 4 2 6 5 8 = Ποταμὸς τῆς Γαλλίας
4 3 2 1 2 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
5 1 5 6 5 7 2 = Συμφωνία
6 5 1 2 8 = Φερέοικος, σκηνίτης
7 6 4 7 2 7 = Μέγα κράτος
8 2 1 5 8 = Νῆσος

Ἀδελαῖς

414-418. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι’ ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
στοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

Κύμη, χοῦμα, σῆμα, Βάμος, ἀνά.
Ντενῆς

419. Μικτόν

Ξ - ουο - τν - εοα
Χρήστος Ἀκαλιώτης

420. Γεῖφος

α ρ τ τ τ
α ρ α ρ τ τ τ τ τ
α ρ α ρ ἄ ν τ τ τ τ τ ἦ
α ρ α ρ α ρ ὄ ν τ τ τ τ τ
α ρ α ρ α ρ τ τ τ
Βλάσης Πήλιος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 20

222. Κισσός-Ἰσός. — 223. Ὅρος-ὄνος.
— 224. Κέρας-κεῖας. — 225. Τύρος-τυρός.

226. Α Τ Μ Ο Σ Α Μ Μ Ω Ν Δ Ω Τ

Ν Η Ι Υ Υ
Α Σ Υ Μ Φ Ι Α Ν Ο
Β Ο Ο Ο Α

Ε Υ Α Λ Α Ι Ο Σ Ν Ε Φ Ο Σ

227. ΑΡΙΠΥΙΑ (Ἄ-τροπος, Ρ-οῦς, Π-ό-
ρος, Υ-ίος, Ι-ος, Ἀ-θάνατος). — 228.

Ἡ περὶ τὴν συλλαβὴ εἶναι ΝΗ: ΝΗ-
ρεὺς, δὸν ΝΗσις, παμπό ΝΗρος, Περσε-
φό ΝΗ, Ἐρζεγοβί ΝΗ). — 229. Ὅ τις ἐ-
φίεται τοῦτο καὶ οἶεται. — 230. Ἡ συ-
νειδῶν ἐλέγχει (εἰς ἣν οἱ -δ- εἰς ἣς
εἰ - ἐν χῆ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄπλο στοι-
χεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξεις μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα
ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ πρόκληρμη εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΔ’—370]

Υστερ’ ἀπὸ μικρὴ ἀποχή, ξαναγυρίζω
μὲ καινούργια ζωὴ στὴ διαπλαστικὴ
κίνηση, ζητώντας κάθε εἶδους ἀλληλογρα-
φία μὲ τὴ μεγάλη τάξη. Ἐλπίζω ὅτι δὲ
θὰ περιφρονῇθῃ. Δ/ση: Ἥλιαν Κρίσπη,
Κώτσου 3, Χαλκίδα. **Δάκρυ Ψυχῆς**

[ΔΔ’—371]

Γλυκεῖα Ἀνάμνησις, γιατί δὲν ἀνταπέ-
δωσες κάρτα μου; Περιμένω.

Ἀγνή Καρδιά

[ΔΔ’—372]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ.Μυ-
στικά μὲ Διαπλασοπούλες 15-18 χρ-
νῶν. Δ/σις: Σ. Ζερβόν, Δημάρχου Μυτι-
λήνης, εἰς Μυτιλήνην, διὰ

Χαραυγὴ τῆς Λέσβου

[ΔΔ’—373]

Ριζή, ἡ παροιμία λέει: «εἶπε ὁ γαῖ-
δαρος... κτλ. Καταλαβαίνεις βέβαια.
Μυρέλλα

[ΔΔ’—374]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλους-ες.
Στείλτε: Μιρίαν Κρανάκη, οἰκία
Μακροπούλου, Λαμίας. Ἀγνή, Δανάη, Ἀ-
γράμπελη, Θέμα, Πριγκηπέσσα, Σφίγς,
νὰ περιμένω; **Ἀγνάδι**

[ΔΔ’—375]

Μάγισσα, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὁμορφα
δῶρα σου. **Καρδιουκλέρτα** μου,
πῶς ζᾶς; **Πόπη**, εὐχαριστῶ.

Θλιμμένη Γοητεία

[ΔΔ’—376]

Βεατρίκη Σταμέλου, μήπως ἐπιμένεις
ἀκόμη δι’ εἰρὰ φοιτητῆς; (Σημ. Διαπλ.
δὲν εἶναι). Φαντασιές, σερνεάτες, ορεγα
σὲ κάνουν νὰ λὲς τέτοιες... ἐξυπνάδες!!!
Λοιπὸν τὸ παγωτό! **Νίνα Παναγιούλα**

[ΔΔ’—377]

Εξακολουθῶ νὰ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά
μὲ δλους-ες. Δ/σις: (ΔΔ’—227).

Φίγκαρο

[ΔΔ’—378]

Προκηρύσσω διδραχμο διαγωνισμό το-
πείων. Προθεσμία: τέλη Σεπτεμ-
βρίου. Δ/σις: (ΔΔ’—227). **Φίγκαρο**

[ΔΔ’—379]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλα τὰ Δια-
πλασοπούλα ἀνω τῶν 16 ἐτῶν. Με-
λαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, Γλυκεῖα Παρη-
γοριά, Βέδα, Ἀγνή Καρδιά, Νέλσων, Ἀλ-
κωνίς, Κυρά-Φροσύνη, Μπουμπουλίνα,
Δουλοδένια Ὑπαρξή, Ρέλια, Ραγισμένη,
Δόρα, Δροσοτάλαχτη, πόση χαρὰ θὰ μοῦ-
δινε ἕνα σας τετραδιάκι! δέχθετε; ἂν ναί,
γράψτε πρώτῃ. Δ/σις: Ἀνδία Στέλλαν,
Μαυροδονιῶτου (διὰ Λιχουδίτσαν) Βυτί-
ναν—Γορτυνίας. **Λιχουδίτσα**

[ΔΔ’—380]

Μποῦ, περιμένω ἀνταπόδοσι Μ. Μ.,
δὲν πιστεύω νὰ μ’ ἀφίσης ἔτσι, ἔ;
Τζοκόντα, Θέμα, Ἄλλεν Πίγκερτων,
πόσους αἰῶνας πρέπει νὰ περιμένω ἀκόμα
γιὰ νὰ λάβω δικὰ σας Μ. Μ.; Δ/σις: Ὁ-
μοῖα μὲ τὴν ἀνωτέρω ἀγγελία.

Λιχουδίτσα

[ΔΔ’—381]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Διαπλασο-
πούλες. Δ/σις: Α. Theocharidi, en
face du Tunnel 11, Galata, Istanbul,
διὰ: **Βοσροπούλα**